Наш ДІМ

ISSN 1814-4721

4
липень-серпень
2005

Для тих, хто будує або вже має оселю

ЯК ВИБРАТИ ДІЛЯНКУ ПІД ЗАБУДОВУ?

ЯК БУДУЮТЬ В АВСТРІЇ?

КОТЕДЖНІ МІСТЕЧКА... ЩО ЦЕ?

МАГІЯ ДЕРЕВ'ЯНОЇ ОСЕЛІ

У наступному номері – ОБЛАШТУВАННЯ ОСЕЛЬ, АВТОРСЬКІ ПРОЕКТИ БУДИНКІВ

Читачі запитують — фахівці відповідають

Я планую збудувати невеличкий будинок, однак грошей маю небагато. Як можна здешевити будівництво домівки, не особливо втративши в якості? Чи можна назвати якісь загальні принципи?

***М.Білоус,** м. Умань*

Як здешевити будівництво оселі?

Кошти на будівництво — вирішальний фактор, тому, насамперед, треба продумати розміри оселі. При цьому важливе значення мають експлутаційні витрати, особливо витрати на опалення. Треба також визначитися, чи доцільно робити підвал. Останнім часом все більше забудовників відмовляються від підвалу, гаража на два авто тощо.

Не варто починати будівництво без добре продуманого проекту, який включає детальний кошторис. Етапи будівництва необхідно визначити з архітектором. Зміни проекту під час будівництва зазвичай призводять до його здорожчання. Не розпочинайте будівництво, якщо не маєте достатньо коштів на запланований обсяг робіт, тому що вартість незавершеної коробки будинку, як правило, значно менша навіть вартості використаного під час її спорудження матеріалу.

Чи дорого коштує збудувати оселю?

Відповідь на це питання може дати тільки конкретний кошторис до конкретного детального проекту. Але орієнтовна вартість будинку відома з досвіду.

Витрати на будівництво "коробки" розподіляються так, %:

фундамент —14; стіни — 30; перекриття і сходи —12; покрівля —18; фасади і прорізи — 26.

При здачі будинку співвідношення витрат буде таким,%:

"коробка"— 40; водопостачання, каналізація — 7; опалення — 9; електроустаткування — 6; окремі роботи — 38.

Вибір матеріалу, з якого буде побудований будинок, — завдання не з легких. Кожен варіант має свої плюси і мінуси. Найбільш складний і тривалий процес — будівництво цегляного будинку. Технології зведення дерев'яних, брусових чи каркасно-щитових будинків менш трудомісткі. Великої популярності сьогодні набувають системи з високою теплоізоляцією — стінові конструкції чи комбіновані матеріали із зовнішнім утепленням.

У всіх цих випадках необхідно твердо дотримуватися наступних правил:

1) будинок повинен стояти на надійному фундаменті з гідроізоляцією;

2) конструкція стін повинна бути виконана досвідченими будівельниками із додержанням будівельних норм;

3) покрівля — не тільки захист будинку, але і домінантний архітектурний елемент.

Це те, стверджують фахівці, на чому не варто заощаджувати.

Найекономічнішим у перерахунку на 1 м^2 загальної площі є будинок, який складається з цокольного, першого і мансардного поверхів. Вважається, що дешевше опалювати будинок, форма якого близька до квадрата. Слід враховувати, що планування великої кількості внутрішніх стін (перегородок) суттєво збільшує вартість будівництва.

При зведенні стін не нехтуйте несучими та теплопровідними властивостями матеріалів. Тонкі стіни потребують додаткового зовнішнього і внутрішнього утеплення. В іншому випадку значно збільшуються витрати на обігрівання оселі. Вибираючи штукатурку з утеплювачем як зовнішнє опорядження будинку, не забувайте про нормативні витрати клеючих сумішей. У цілому технологічно правильно виготовлена штукатурка — річ не дешева. Щоб запобігти зміні кольору і появі "висівів" (білого нальоту) на стінах у разі використання лицювальної цегли, необхідно застосовувати спеціальні просочування.

У більшості випадків необхідні міжповерхові бетонні пояси. У варіанті облаштування перекриття бетонними плитами не забувайте про обов'язкове їх анкерування. Для несучих конструкцій намагайтеся використовувати стандартні елементи заводського виготовлення (плити, балки тощо). Виготовлення на місці монолітних перекриттів, балок тощо здорожчує будівництво.

Під час влаштування покрівлі потрібно враховувати, що оптимальна товщина утеплювача (Isover, Rockwool тощо) в умовах нашого клімату повинна бути не меншою 150 мм. Викорис-

Проектціієї оселі наведено в "Нашому домі" (№3 за 2003 рік), архітектор С.В.Сьомка.

тання паро- і гідробар'єрних плівок, а також влаштування вентиляційного повітряного прошарку необхідні, тому що підвищення вологості утеплювача на 3% відносно власної маси погіршує теплопровідність на 50%.

Здешевлює будівництво і влаштування простої покрівлі. У випадку спорудження складної і особливо мансардної покрівлі використання металочерепиці економічно невигідно, тому що розкроювання здійснюється за ваш рахунок і призводить до збільшення вартості 1 м^2 матеріалу, а також вона "шумить" під час дощу.

Плюсом так званої бітумної черепиці є її безшумність і відсутність додаткових елементів, які значно збільшують вартість 1 м^2 покрівлі. Як додаткову вирівнювальну та гідроізолюючу прокладку бажано використовувати склоруберойд, а у випадку перевищення нахилу покрівлі більше 30° застосування цього матеріалу просто необхідно. Під час придбання черепиці особливу увагу зверніть на ідентичність геометричних розмірів плит.

Найбільш "демократичним" за ціною є "Біолайн" і різновидності "Ондуліну". Але, використовуючи їх, слід пам'ятати, що на покрівлі з крутим нахилом окремі листи при високій температурі можуть зміщуватися під дією власної ваги. Вибираючи опорядження (гіпсокартон, сайдинг, вагонка тощо) пам'ятайте, що в остаточну вартість повинен входити весь комплекс робіт і матеріалів.

Отже, усе готово до будівництва будинку. Зрозуміло, краще довірити його професіоналам, тоді якість буде вищою. Але й працюючи самостійно, можна домогтися непоганих результатів, якщо регулярно консультуватися з фахівцями чи найняти досвідченого виконроба.

Будівництво "госпспособом" допоможе заощадити 30—40% ваших коштів, однак це важка і "чорна" праця, що вимагає багато часу, сил і досвіду. Але якщо ви усе-таки вирішили взятися за справу, складіть чіткий графік робіт. Головне — діяти обдумано і ні в якому разі не зупинятися на шляху до заповітної мети.

Зміст

Шановні розповсюджувачі! Чекаємо на Ваші пропозиції щодо журналів «Наш дім» та «Дім, сад, город».

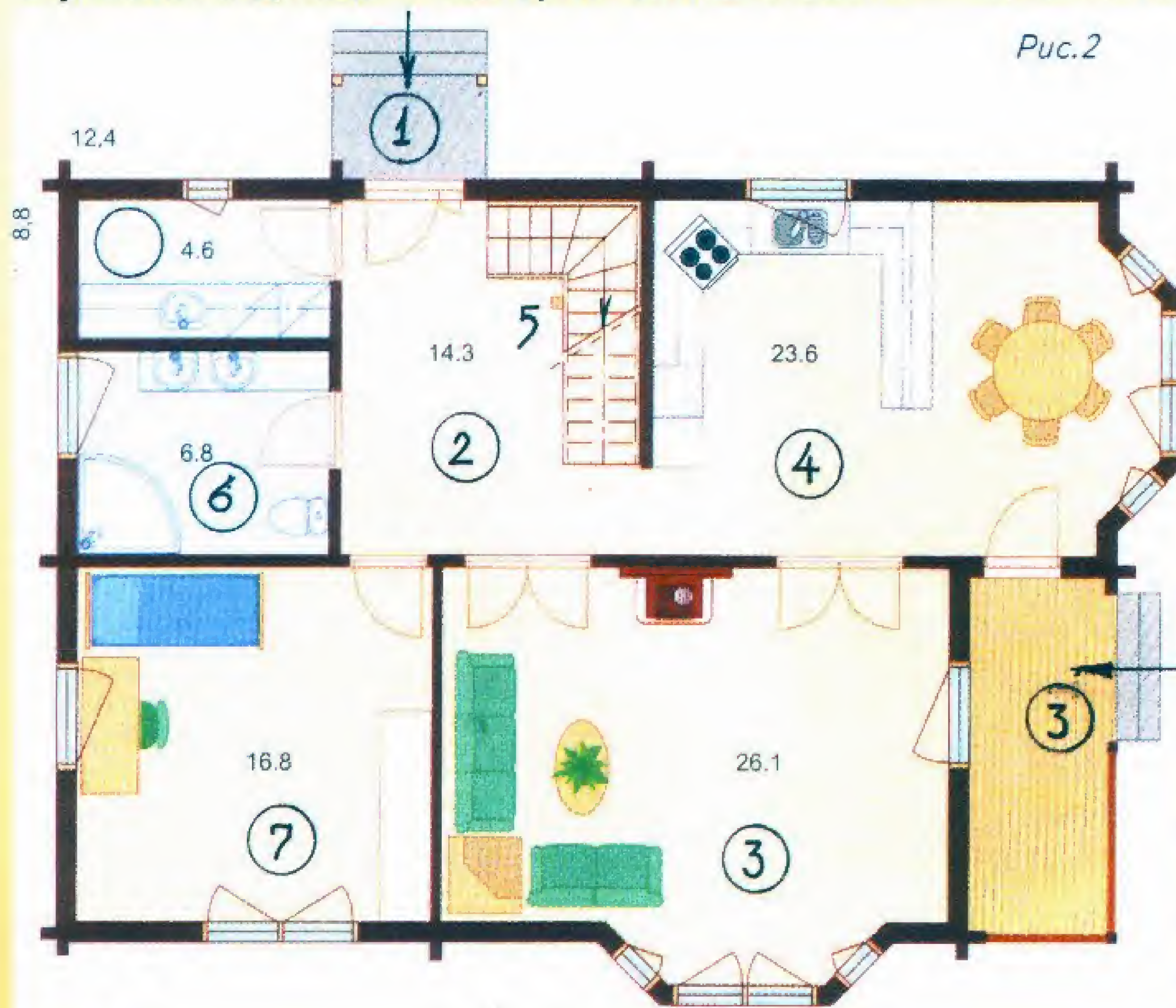
Редакція

Тел. (044) 407-73-01

Рис1

МАГІЯ ДЕРЕВ'ЯНОЇ ОСЕЛІ

На заміських ділянках все частіше з'являються нові комфортні будиночки найрізноманітнішої архітектури. Господарі докладають чималих зусиль для того, щоб їх улюблене дітище — майбутня затишна оселя — виглядала гарно і була дійсно "пристанню" в житті, місцем прийому гостей, активного та тихого відпочинку, базою відновлення життєвих сил. Дачні земельні ділянки в нашій країні досить невеликі й розмістити на них значні за площею будинки неможливо, бо практично не залишиться місця для саду й городу, квітників і благоустрою, малих архітектурних форм тощо. Саме тому господарі ділянок стали замовляти проекти маленьких у плані будинків, в яких намагаються розмістити якомога більше необхідних приміщень, максимально забезпечивши їх функціональні взаємозв'язки, зручність, комфортність і привабливість майбутнього житла.

Великий рівень тепла й затишку, зручності та комфорту мають будинки, виготовлені з дерева. За незначних недоліків, житло з деревини має безліч переваг, які вже оцінили українські забудовники. Ринок заміського житла дуже швидко заповнюється проектами й реальними збірними дерев'яними будин-

ками вітчизняного та закордонного виробництва. Сьогодні пропонують вже готові будинки, які можна перевозити і монтувати на заздалегідь підготовлений фундамент, а також проектовані нетипові, конфігурація планів яких, поверховість, величина і об'ємно-просторове рішення можуть бути найрізноманітнішими. Як і до інших малоповерхових житлових будинків, до дерев'яних висуваються вимоги, щоб вони займали якомога меншу площу на ділянці і, в той же час, мали всі необхідні приміщення: тамбур (для нашої кліматичної зони), терасу, простору загальну кімнату (можливо суміжну з кухнею-їдальнею), спальні кімнати, санвузол, інші допоміжні приміщення (за можливістю).

Але не можна говорити про зайві приміщення, якщо будинок в плані 5х5 м — хоча би найголовніше розмістити! І ось тут сам матеріал (гнучкість деревини) допомагає вирішити одночасно і питання пластики плану й фасаду, і завдання забезпечення будинку необхідними приміщеннями.

Рис.3

Розглянемо кілька варіантів малоповерхового заміського житла. Додамо, що дерев'яні будинки можуть бути і житлом в межах міста, і сезонним котеджем на дачній заміській ділянці.

Рис.2а

Перший приклад — це досить розкішний будинок в межах 10х10 м, який має і простору засклену веранду, і мансардний поверх (рис. 1).

На першому поверсі зручно взаєморозміщені: 1 — тамбур; 2 — коридор; 3 — загальна кімната з еркером-верандою (заскленою); 4 — кухня; 5 — сходи; 6 — санвузол; 7 — спальня (рис. 2).

На другому (мансардному) поверсі (рис.2а) передбачені: 1 — сходи, 2 — три спальні, 3 — санвузол господарів, 4 — балкон. Цей будинок має достатню кількість спальних кімнат, відкриті просторі сходи. Усі чотири фасади рівноцінні і "прочитуються" по мірі обходу будинку. Особливо ефективно виглядають засклена веранда на першому і балкон на мансардному поверсі. Товщина бруса 20 см, зовнішньої стіни з утепленням 22 см.

Вдале розміщення будинку на ділянці дає змогу залишити місце для саду, городу, малих архітектурних форм і благоустрою прилеглої території. Золотаві фасади з деревини досить затишні і симпатичні, вони зігрівають і серце, і душу.

Рис.4

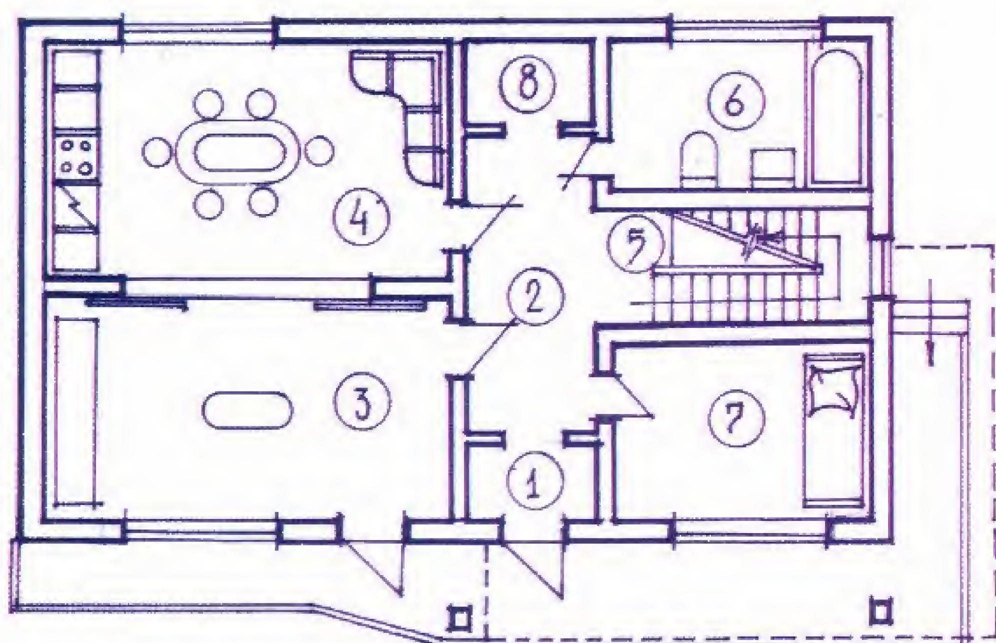

Рис.4а

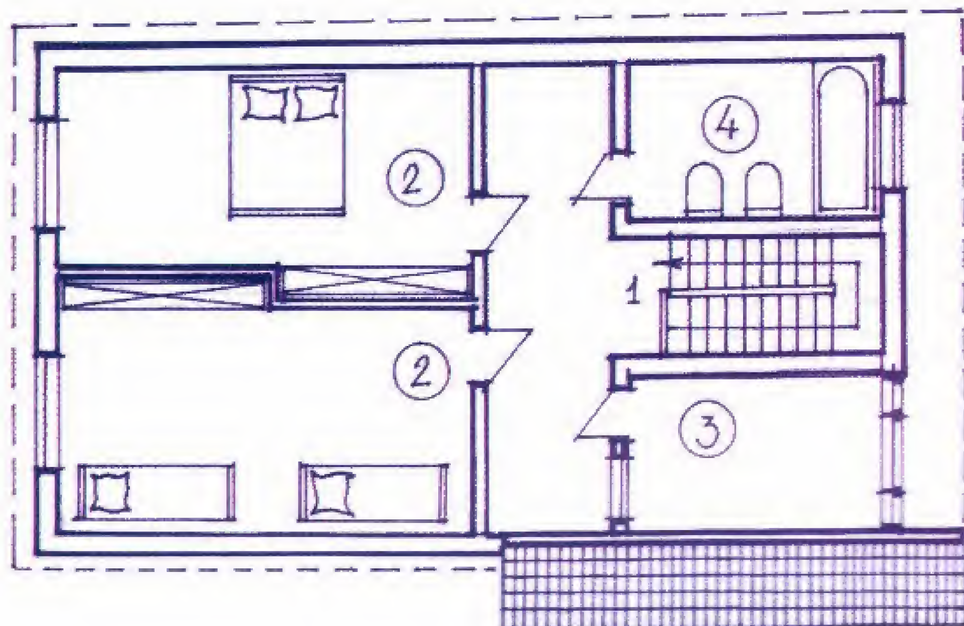

Рис.5

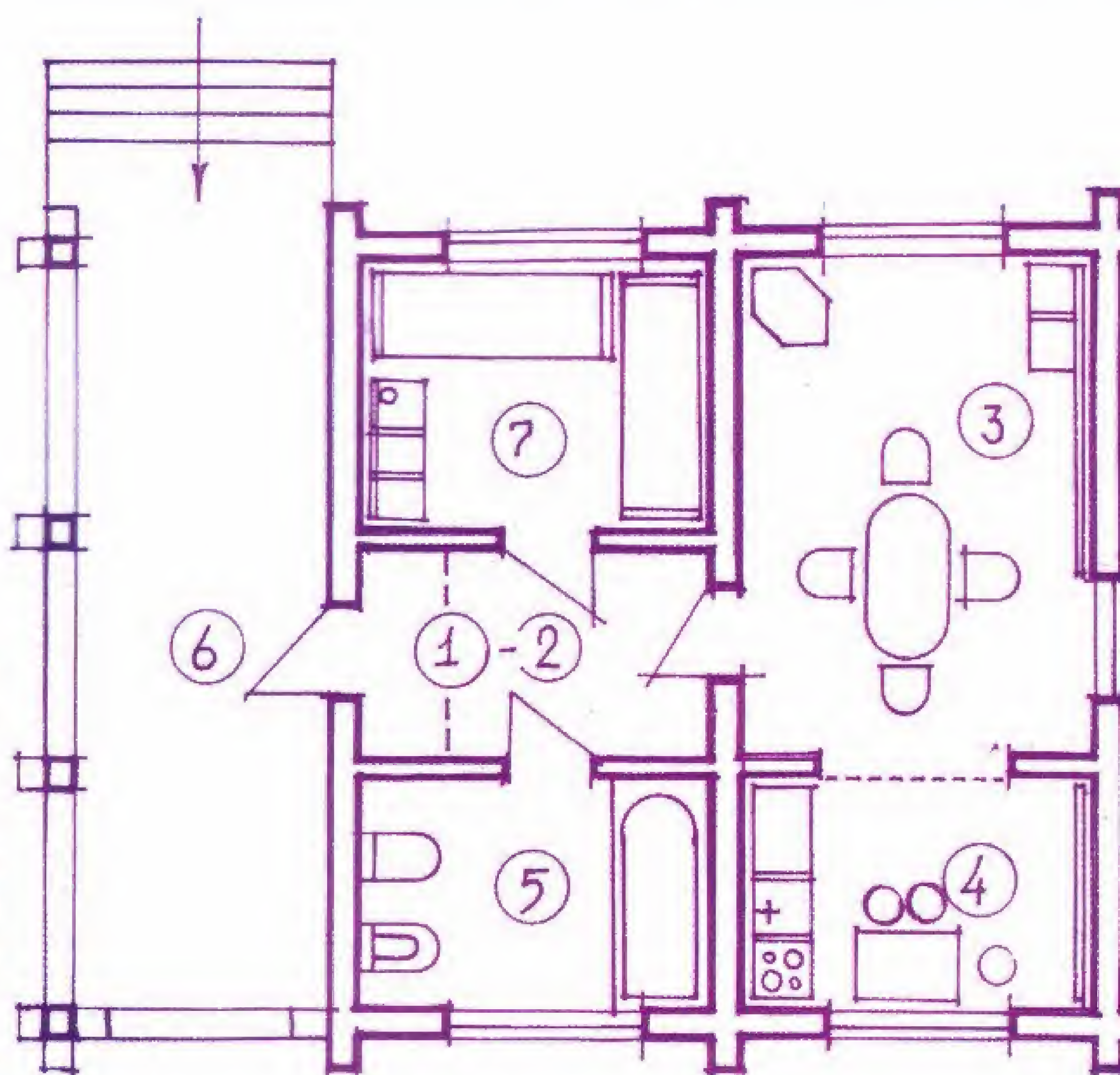

Рис.6

Другий будинок (рис. 3) значно менший: в плані 9х7 м. Покрівля, як і в першому прикладі, з металочерепиці.

Будинок має простору терасу (для відпочинку) з південно-східного боку. На відміну від першого проекту, в цокольному поверсі розміщений напівпідвал. Будинок зроблений з дерев'яного бруса і обшитий вагонкою.

На першому поверсі (рис. 4) розміщені: 1 — тамбур, 2 — коридор, 3 — загальна кімната, 4 — кухня, 5 — сходи, 6 — санвузол, 7 — спальня, 8 — комора. На другому: 1 — сходи, 2 — дві спальні, 3 — балкон, 4 — санвузол для господарів (рис. 4а).

Цей будинок простіший за планувальною схемою і зручніший в експлуатації, займає менше місця на ділянці. Теплі охристі тони деревини роблять шляхетнішими й комфортнішими як екстер'єр, так і інтер'єр споруди.

Третій будинок (рис. 5) має загальний вигляд російського "зрубу"; габарити в плані 7,5 х 7,5 м. Товщина бруса (зовнішньої стіни) 22 см. Мала площа плану також змушує оптимально вирішити функціональне зонування будівлі і склад приміщень. Будинок стоїть на цоколі (бут) 60—70 см. Покриття — металочерепиця. Тераса на передньому фасаді дає змогу тихого відпочинку влітку. Завдяки незначним габаритам в плані, можна на дачній ділянці розмістити і садок, і інші споруди неподалік будинку. У будинку передбачений такий оптимальний склад приміщень (рис. 6): 1 — тамбур, 2 — коридор, 3 — загальна кімната, 4 — кухня, 5 — санвузол, 6 — тераса, 7 — спальня.

Пропоновані читачеві три дерев'яні будинки красиві, зручні, затишні, а тому й досить популярні в заміському будівництві. Їх магія вабить до себе все більше прихильників. Будинки з дерева все частіше з'являються в композиційному вирішенні вулиць дачних поселень, сіл і міст.

С.В.Сьомка, *викладач КНУБА*

Мудрості будівельника

Нерозумному відповідь не давай за нерозум його, щоб і ти не став рівний йому.

(Біблійна мудрість)

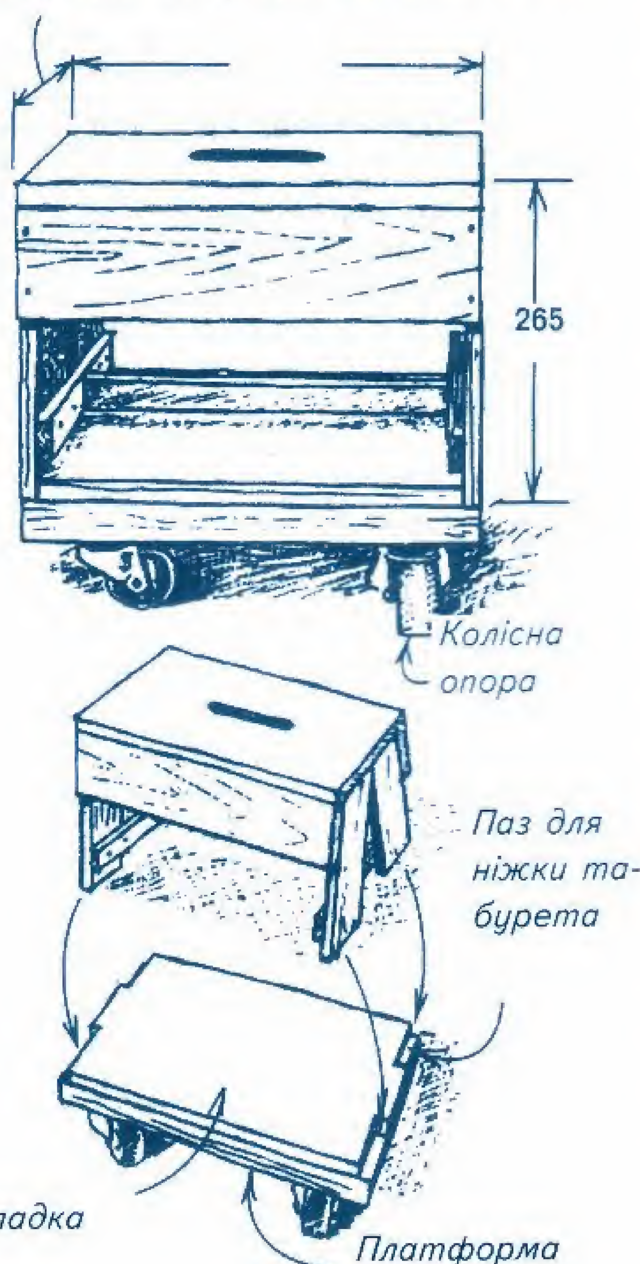
Щоб визначити положення магніту знизу, компас тримайте вертикально

Багатофункціональний табурет

Маленький табурет завжди потрібний у господарстві. Прибити цвях або загвинтити шуруп, поклеїти шпалери, дістати потрібну річ з антресолей — у всіх цих випадках не обійтися без міцної підставки.

Зробити табурет можна з обрізків струганої дошки. А якщо змайструвати ще й рухому платформу на колісних опорах, то вам не знадобиться під час ремонту тягати по кімнаті важке відро з розчином або фарбою. А щоб підставка не зісковзувала з платформи, прибийте до рухомої підставки накладку з пазами для ніжок табурета.

Під час роботи пам'ятайте, що коли табурет установлений на платформу, стояти на ньому не можна. Для дітей же таке пристосування — весела забава, адже на ньому можна кататися.

Згадаємо фізику

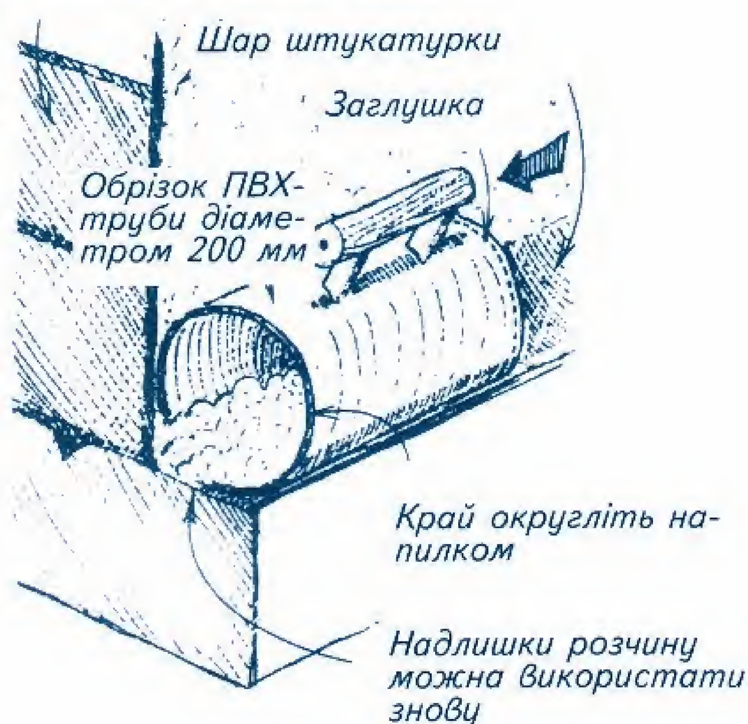
Якщо вам необхідно прокласти електропроводку в порожній стіні, але ви не знаєте, як витягти дріт у потрібному місці, згадайте шкільний курс фізики. Опустіть в порожнину стіни прив'язаний до шнурка магніт, а потім за допомогою компаса визначте його положення. Просвердліть в цьому місці гніздо для розняття або вимикача, прив'яжіть до іншого кінця шнурка дріт й витягніть його.

Якщо вам потрібно визначити місце свердління з нижнього приміщення, магніт опустіть до упора в перекриття. Компас при цьому тримайте вертикально.

Красивий стик

Акуратний стик між цегельною або блоковою стіною й цоколем можна зробити за допомогою пристрою, виготовленого з обрізка ПВХ-труби діаметром 200 мм. Один торець труби заглушіть, а край іншого округліть напилком. Для зручності трубу оснастіть рукояткою.

Щоб зробити витончений стик, нанесіть уздовж шва розчин, ущільніть і розгладьте його, переміщаючи пристосування назад — вперед. Надлишки розчину при цьому збираються в трубі і їх можна використати повторно.

Загальна площа — 282,66 м². Площа першого поверху — 142,74 м². Площа мансардного поверху — 139,92 м².

Будинок з мансардою

Запропонований будинок — традиційний заміський родинний котедж, одноповерховий, з мансардою, без підвалу і горища. Кроквяна система даху є окрасою інтер'єрів мансардного поверху. Покриття даху — черепиця з природного

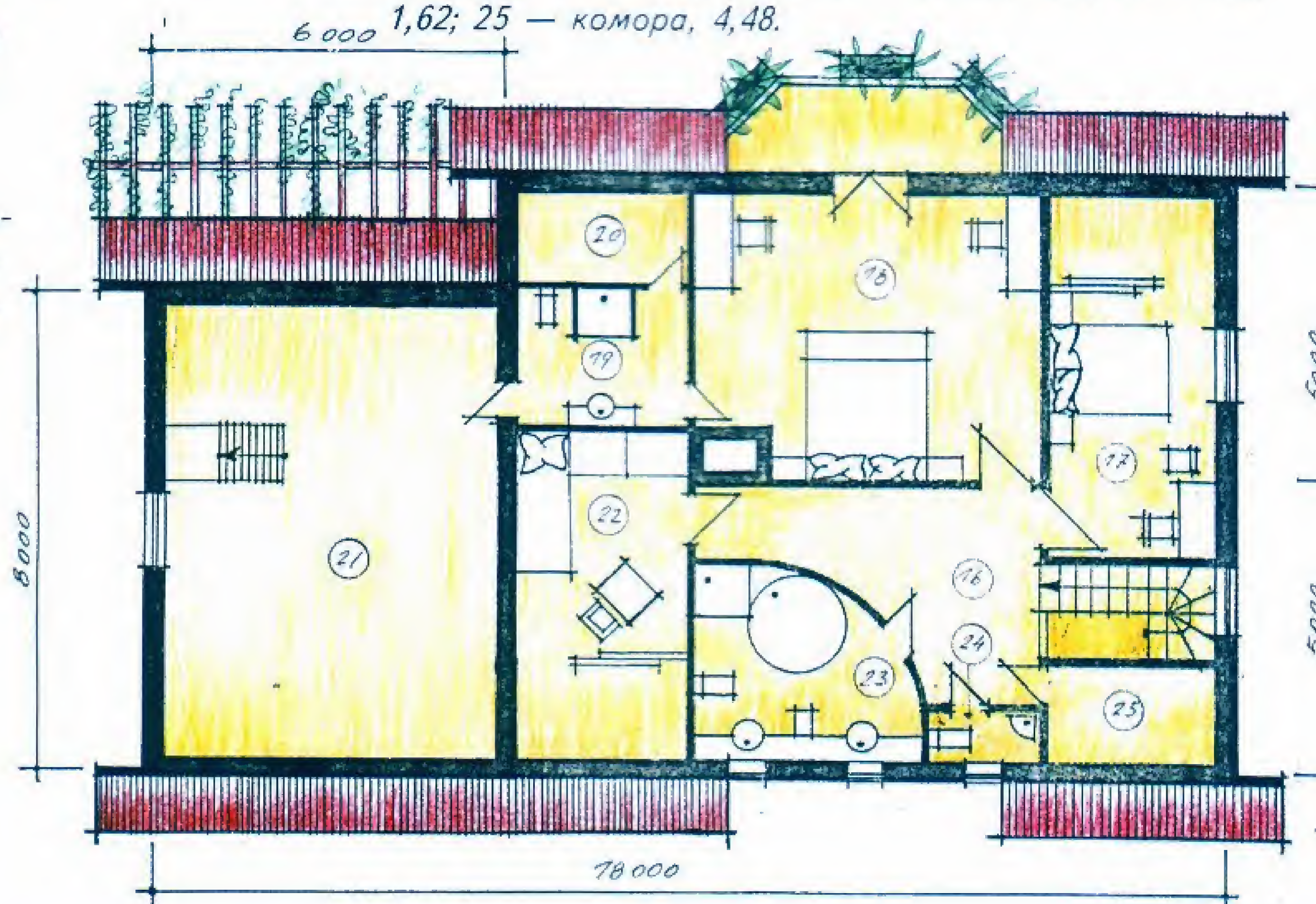
Перший поверх, м²: 1 — тамбур, 4,16; 2 — хол, 7,28 ; 3 — кухня, 19,8; 4 — вітальня-їдальня, 46,7; 5 — СВ для гостей, 2,24; 6 — СВ, 3,52; 7 — технічне приміщення, 3,36; 8 — коридор, 5,5; 9 — спальня, 10,64; 10 — парна сауни, 3,96; 11 — душова сауни, 3,74; 12 — СВ при сауні, 1,08; 13 — кімната відпочинку при сауні, 7,82; 14 — гараж, 14,26; 15 — технічне приміщення, 8,68

матеріалу. Поряд з будівлею влаштований відкритий басейн. Будівлю зведено у дві стадії за принципом блокування. Перша стадія — власне котедж, друга — прибудований до нього оздоровчий блок. На першому поверсі — гараж, сауна, технічне приміщення обслуговування басейну, на другому — спортивна зала з тренажерами. Кожний блок має технічне приміщення для автономного життєзабезпечення частини будинку. Будинок якби закриває приватну зону відпочинку і басейн від вулиці.

Приміщення будинку денного перебування згруповані навколо холу першого поверху, приміщення спалень — навколо холу мансардного поверху.

Головний вхід до будинку — через тамбур до холу, навколо якого розташовані: праворуч — двері, що відокремлюють групу приватних кімнат та сходи на другий поверх, далі санвузол (СВ) для гостей; прямо — велика вітальня-їдальня з каміном та домашнім кінотеатром. На мансардному поверсі навколо холу розташовані дві спальні, дитяча та гардеробна кімнати.

Мансардний поверх, м²: 16 — хол, 12,2; 17 — спальня, 16,2; 18 — спальня, 26,22; 19 — СВ, 6,24; 20 — гардеробна, 4,2; 21 — спортивна зала з треножерами, 42,56; 22 — дитяча, 15,4; 23 — ванна, 10,8; 24 — СВ, 1,62; 25 — комора, 4,48.

Вибір ділянки для оселі

Не так давно головною функцією садово-дачних ділянок було забезпечення міських мешканців садово-овочевою продукцією. На невеличких діляночках у 4—6 соток поряд з міні-помешканням можна було зустріти картоплю, капусту, моркву, цибулю, часник, полуниці, перець, помідори та декілька фруктових дерев. Коли я вперше 1974 року побував за кордоном, то дуже здивувався, не побачивши на дачних ділянках наших європейських сусідів овочевих культур. Замість них навколо будівлі росли декоративні дерева, троянди різних сортів та інші квіти. Поряд з помешканнями в оточенні лугових та альпійських трав були розташовані присадибні ставки з фонтанами й водопадами або басейни.

Слід зазначити, що дачні будівлі та облаштування присадибних ділянок значно різняться між собою у країнах колишнього соціалістичного табору та країнах, які не зазнали соціалістичних перебудов.

У країнах, що входили до соціалістичного табору (включаючи і Україну), будівлі дачних кооперативів дуже схожі між собою і за однотипністю деякою мірою нагадують пасіку. У капіталістичних країнах вілли та приміські будівлі зведені за індивідуальними проектами. Крім того, розміщення будівель і облаштування ділянок навколо них жодного разу не порівняєш з розміщенням вуликів на пасіці.

По-іншому ставляться до проживання на дачах чи віллах і самі люди. На відміну від нас, вони приїздять сюди не для того, щоб продовжити трудовий тиждень, а щоби відпочити на природі. Облаштуванням дачних ділянок займаються в головному фірми відповідного спрямування. Разом з тим, незалежно від достатку, можна зустріти чимало осіб, навіть серед іменетих міліонерів і представників влади, які полюбляють у вільний час займатися фізичною працею. Наприклад, англійці приділяють багато уваги бджільництву: бжільництвом у Великій Британії займаються всі прошарки населення — від лорда до клерка. Навіть ті англійці, які не мають вілл чи приватних приміських будинків, утримують бджіл на своїх балконах навіть у центрі Лондона. Вони люблять своїх бджіл більше за мед. Саме так, англійці утримують пасіки на балконах чи дахах своїх будинків у самому центрі міста не заради прибутку, а задля насолоди, щоб бути якомога ближче до природи.

Понад два тисячоліття греків, італійців, австрійців і німців приваблює присадибне рибництво. Із товарних риб рибоводи-аматори віддають перевагу розведенню голого коропа, а з декоративних риб — кольорового коропа кої й золотих рибок.

Французи зосереджують свою увагу на виноградарстві і трояндах, а швейцарці — на тюльпанах і альпійських рослинах.

Починаючи з середини 90-х років минулого століття значних змін у нашій державі зазнали архітектура та облаштування як дач, так і сільських присадибних ділянок. Дачні ділянки стали значно просторішими (до 12 соток замість шести). Овочеві культури поступово витісняються квітами та декоративними насадженнями. Серед нових забудов усе менше трапляється однотипних архітектурних планів. Біля будівель з'явилися басейни та присадибні ставки. По-іншому ставляться до дизайнерського облаштування навколо своїх осель не тільки господарі приміських будинків, а й самі селяни. Наприклад, тільки в одному селі Фурси Білоцерківського району Київського області облаштовано понад два десятки присадибних ставків. Пройде небагато часу і це село буде мало чим відрізнятися від європейських сіл. Безумовно, велика заслуга в цьому голови сільської ради с. Фурси Фурсенка Миколи Івановича, який докладає чималих зусиль для розвитку інфраструктури села і зростання добробуту його мешканців.

Мені доволі часто доводиться бувати в усіх регіонах України, але, на превеликий жаль, таких голів сільських рад, як Микола Іванович, можна перерахувати по пальцях. Хочеться вірити, що ті зміни, які відбуваються сьогодні в державі, сприятимуть позитивним зрушенням у самоврядуванні та поменшанню серед чиновників "жирних котів", які почивають на кріслах виконавчих структур влади і від яких напряму залежить добробут наших громадян.

За останні два—три роки серед людей, які працюють у великих містах, з'явилася нова мода. Багато із них бажають жити не в місті, а у приватних приміських будинках. Тому невипадково в кілька разів зросли ціни на земельні ділянки у приміських зонах, а також подорожчали і самі будівлі. У багатьох випадках ціни на будинки з присадибними ділянками у приміській зоні Києва значно перевищують ціни на житло в центрі міста. З'явилося ще багато бажаючих мати дачі не в дачних кооперативах, а в селах.

Слід зауважити, що останнім часом серед політиків, особливо комуністів, під час передвиборної агітації лунає чимало політиканських звернень про вимирання сіл. З усією відповідальністю за свої слова, хочу сказати, що це чорний піар. У селах, де з'являються порядні інвестори, змінюються агротехнології в господарствах, яким не потрібна навіть і та кількість робочих рук, яка там є на сьогоднішній день. Як тільки держава повернеться обличчям до сільського господарства, то через чотири—п'ять років у нас з'явиться проблема надлишку робочих рук у сільській місцевості. Щодо будівництва у селах, то з часом, незалежно від відстані до міст, вони перетворюються на дачі для міських мешканців. Тим більше, що завдяки газифікації та великій присадибній площі такі садиби користуватимуться значно більшим попитом, аніж дачі в кооперативах.

Де будувати дім?

Перед тим як вирішити, де будувати дім, слід визначитися, для яких цілей він використовуватиметься: для постійного проживання або літнього чи цілорічного відпочинку у вихідні дні.

Якщо планується постійне проживання, то бажано, щоб віддаленість від роботи в місті при переміщенні на легковому автомобілі не перевищувала 40—50 хвилин. При цьому керуються головним правилом: чим дальше від міста, тим більшою має бути присадибна ділянка, а природний ландшафт — привабливішим. Також дуже важливі й інші достоїнства: транспортне сполучення, наявність інфраструктури обслуговування та інженерних комунікацій (наявність водопроводу, каналізації, якісного енерго- та газопостачання). Дуже важливо, щоб ваші сусіди були з однорідного з вами соціального середовища, що, своєю чергою, підвищить шанси налагодити добрі добросусідські стосунки й покращить комфортність проживання. Крім цього, це гарантує можливість легко знайти взаємопорозуміння при вирішенні загальних комунальних проблем. Тому особливою популярністю користуються котеджеві приміські забудови, в яких мешкають люди одного соціального середовища.

Фактор інтелектуального та соціального статусу сусідів однаково важливий і при виборі місця для будівництва дачі.

Якщо планується використання будівлі для літнього чи цілорічного відпочинку у вихідні дні, то головну увагу приділяють не відстані, а відсутності шкідливих екологічних чинників (радіоактивних плям від викидів ЧАЕС, значного природного радіоактивного фону, промислових і хімічних забруднень, загазованості від магістральних автомобільних доріг тощо).

Значну увагу приділяють якості і глибині залягання джерельних і ґрунтових вод (наявність солончаків обмежить можливість висаджування фруктових і декоративних дерев). Залягання підґрунтових вод на глибині, меншій від полутора метрів, не тільки обмежить висаджування дерев, а й ускладнить будівництво жилих і господарчих споруд. За таких умов при облаштуванні під будинком підвальних приміщень цокольний поверх треба піднімати вище, інакше в підвалах навесні чи в дощове літо може з'явитися вода. Підвальні приміщення потребують підсиленої гідроізоляції. При глибині залягання підґрунтових вод, меншій за 0,8 м, від підвалу взагалі краще відмовитися.

Наявність поблизу будинку річки чи ставка позитивно впливатиме на місцевий мікроклімат. Навіть у спеку ви почуватиметися доволі комфортно. Особливо цінуються ставки, розташовані у верхів'ях рік. Риба з цих ставків дуже смачна і найменше уражена різними захворюваннями. Це дуже важливо, враховуючи, що кожна четверта рибина, яку виловлюють сьогодні у водоймах України, хвора.

За останні роки ландшафтний дизайн і дачних ділянок зазнав істотних змін. Зелені газони, декоративні дерева, красиві альтанки, квіткові клумби, басейни та присадибний ставок створюють ефект повного злиття людини з природою.

Безперечно, побудувати величезні басейни з фонтанами може дозволити собі далеко не кожний, а облаштувати невеликий ставок з карасями, линами, коропами, товстолобиками, білим амуром, в'юнами, раками та іншими видами риб, вважаю, зможе більшість власників дачних і присадибних ділянок, якщо їхня земельна ділянка межує з річкою, озером чи ставком. Але заздалегідь треба визначитися з місцем розташування водойми, її розмірами, конфігурацією, способом утримання води і формою ложе. Крім цього, у водоймах з джерельним чи річковим водопостачанням потрібно передбачити, в якій спосіб під час їх експлуатації розчищатимете ложе від мулу і повністю відкачуватимете воду для дезінфекції дна.

Якщо ж через присадибну ділянку протікає струмок, то це надзвичайно велика вдача. Його можна використати для створення каскаду ставків з водопадами й фонтанами без витрат на техніку для очищення та нагнітання води. За рахунок перепаду рівнів води, застосувавши нескладну технологію, можна створити безліч фонтанів як у водоймі, так і на березі біля альтанок чи в саду.

Разом з тим, необхідно враховувати можливість просочування води через захисний насип і ґрунт ложе ставків під час піднімання води.

Ґрунти

Вибираючи ділянку під забудову, слід звернути увагу на характер ґрунтів і глибину їх промерзання, тому що ці показники впливають на конструкцію фундаменту, тобто на його ціну. Якщо підошва фундаменту буде вище відмітки промерзання, то в стінах можуть з'явитися тріщини. Крім того, різним ґрунтам притаманна різна величина деформації під дією однакового навантаження будинку: вапняні ґрунти витримують більше навантаження порівняно з глинистими, а останні, у свою чергу, — більш витривалі за піщані. Найслабкіші в цьому відношенні чорноземи. Чим слабкіший ґрунт, тим ширшим має бути фундамент, а це також пов'язано з його вартістю.

Зверніть увагу на рослинність, яка росте на ділянці та в сусідів. Зелені високі дерева вказують на те, що ділянка має гарні ґрунти.

Наявність неподалік лісу теж позитивно впливає на місцевий мікроклімат і, крім того, може слугувати відрадою для грибників.

З усіх видів інженерних комунікацій найбільше значення має енерго- та газопостачання, а також під'їзні шляхи, які могли б забезпечити проїзд автомобільного транспорту за будь-яких погодних умов.

У разі відсутності власного автотранспорту приділяють увагу наявності альтернативного сполучення (рейсові автобуси, маршрутки, залізниця).

Розмір земельної ділянки

Чим більші розміри земельної ділянки, тим легше втілити всі свої плани. Крім того, за значних розмірів ділянки існує більше можливостей для виправлення помилок. Чим менша територія, тим складніше її освоювати. Інколи на малих ділянках виникають дизайнерські та побутові проблеми, які дуже складно вирішуються.

Оптимальні розміри земельної ділянки повинні забезпечувати будівництво будинку, господарчих і спортивних споруд, місце для відпочинку і розваг. На відміну від європейців, більшість наших людей бажають, щоб сусіди були за межею видимості. Тому невипадково

присадибні ділянки облаштовують високим парканом з каменю, цегли, залізобетонних плит і з дерева.

Конфігурація ділянки

Якщо земельна ділянка має площу, більшу за 0,25 га, то чим складніша її конфігурація, тим вона більш приваблива. Але на невеличкому клаптику землі нестандартної форми може виникнути дуже багато труднощів з розташуванням будівель, проїздом і ландшафтним дизайном. Особливо складно облаштовувати маленькі вузькі ділянки, коли потрібно забезпечити проїзд для автомобіля чи іншої техніки під час будівництва чи подальшої реконструкції. На вузьких ділянках будівлю зміщають до бокової межі, в бік, куди падає тінь до полудня.

Рельєф ділянки

Значно дешевше обійдеться будівництво, якщо ділянка має незначний похил в бік вулиці — це полегшить відведення дощової чи талої води за рахунок неглибоких канавок. Якщо ділянка плоска, то доведеться робити складну систему водовідведення.

Крутий похил більш привабливий в естетичному плані. Терасування, різноманітні зелені насадження, розташовані на схилі, виглядають значно краще, аніж на рівнині. Разом з тим, краса ландшафтного дизайну схилу потребує солідних проектних і будівельних витрат. Чим більший схил, тим більшими будуть витрати.

Найсприятливішій для рослин південний схил. Разом з тим, якщо схил не перевищує 15 град. і ділянка межує з річкою чи ставком,то у спекотні літні дні люди почуваються тут краще, аніж на північному схилі.

Мікроклімат

Поєднання всіх природних чинників — напрямленість схилу, наявність поблизу ділянки річки (ставка) та лісу, насадження і напрямок рози вітрів — формують місцевий мікроклімат, комфортність якого можна значно поліпшити за рахунок ландшафтного дизайну.

Мікроклімат впливає не тільки на людей, а й на зимостійкість рослин, початок вегетації, строки плодоношення, довговічність насадження.

Отже, при виборі ділянки слід враховувати всі перераховані вище чинники, аналіз яких дозволить вам визначити, в яку ціну обійдеться мрія створити для себе комфортне житло чи місце для відпочинку.

В.В.Тарасюк

Практичні поради новоселам

Іноді сім'я дуже довго йде до своєї мрії — мати власну окрему, затишну оселю. З новим житлом зв'язують нові надії, мрії. Але насамперед — щасливі, гармонійні стосунки в родині. Здається, що всі колишні конфлікти, сварки і непорозуміння залишаться десь там, у минулому. А на новому місці все буде по-новому — нові стіни, меблі, спальня, новий сплеск любові, приємні турботи.

Звичайно ж, величезного значення набуває благоустрій квартири — правильно підібрані меблі, штори, кухонне начиння й електропобутова техніка. Інформаційний бум не обійшов стороною цей аспект нашого життя, пропонуючи неймовірну розмаїтість меблів і предметів, що створюють затишок та комфорт у будинку. Набагато менше поінформовані наші родини про інші фактори створення гармонійного життя, що можуть виникати на шляху до побудови щасливих стосунків.

По-перше, квартира (будинок, ділянка землі, район, територія і т.ін.) можуть енергетично не пасувати всім членам родини (чи одному з них).

По-друге, старі меблі, речі можуть нести інформацію про колишні конфлікти. Отже, бажано підійти обачно до використання старих речей у новому приміщенні.

По-третє, у квартирі можуть мати місце так звані патогенні зони. Їх необхідно визначити, щоб оптимально (насамперед для здоров'я) розставити меблі для відпочинку, сну, для дітей.

По-четверте, розстаючись зі старими речами потрібно знати кому і що віддавати. Адже разом з речами можна віддати своє здоров'я, благополуччя, щастя.

Продовжуючи розмову про створення гармонії в будинку і гармонійних стосунків членів родини, хочеться звернути Вашу увагу на споконвічне покликання чоловіків — будувати стіни, а жінок — наповняти їх змістом.

Дослідницький центр СІТУ може допомогти Вам у визначенні найбільш сприятливої зони проживання для всіх членів родини, визначити наявність негативної енергії на старих речах і меблях, підказати, як правильно розставатися зі старими речами. Щоб не повторити колишніх помилок у взаєминах, необхідно зробити аналіз причин сварок і конфліктів, виробити способи зміни свого ставлення чи поводження відносно один до одного. Досвідчені фахівці центру із задоволенням допоможуть Вам у цьому.

Насамкінець, хотілося б дати кілька корисних порад родині, що готується поміняти квартиру, дачу, меблі і т.ін.

1. Не намагайтеся говорити вголос про майбутні події у стверджувальній формі.
2. Якщо принесений в будинок подарунок дратує Вас, задумайтеся про щирість людини, яка його принесла.
3. Якщо квіти в квартирі швидко в'януть, можливо, у приміщенні є багато негативної енергії.
4. Заходячи в нову оселю вперше, постарайтеся прийти з хлібом — сіллю і не скупіться на добрі побажання членам родини.

***Саченко Наталія**, психоаналітик,*
дослідницький центр
"Сучасні інформаційні
технології України" (СІТУ)

Влаштування колодязя

Який спосіб водопостачання вибрати: свердловину чи колодязь? Нині все частіше дачники віддають перевагу останньому: воду завжди видно, у разі необхідності можна почистити, дешевший в експлуатації і спорудженні. А якою прикрасою присадибної ділянки він може бути!

Влаштування колодязя починають з розвідки: визначення глибини залягання водоносного шару, будови ґрунту, ознайомлення з вартістю будівельних матеріалів тощо. Якщо відливати кільця самотужки, то можна добряче заощадити: вартість копання самого колодязя становить 70—80% вартості будматеріалів. А якщо свої зусилля поєднають 2—3 сусіди, то економічний ефект буде ще помітнішим.

Слід придбати 3 листи оцинкованого заліза 1x2 м, цемент М500 з розрахунку 1 мішок (50 кг) на одне кільце, 1 кв. м піску і стільки ж гранітного щебеню, арматуру діаметром 6—8 мм.

Роботу починають з виготовлення опалубки для відливання кілець (рис.1). На землі креслять коло майбутнього колодязя діаметром, наприклад, 80 см. В ньому креслять друге коло, яке буде межею внутрішньої стінки. Товщина стінки кільця — 8 см, отже внутрішній діаметр становитиме 64 см. Лист оцинкованого заліза скручують в трубу по межі внутрішнього діаметра, загинають краї, пробивають 3—4 отвори і через дві дерев'яні рейки стягують шурупами-саморізами.

Рис. 1. Деталі колодязя і опалубки:
1, 2 — відповідно внутрішня і зовнішня металева опалубка; 3 — дерев'яна рейка; 4 — арматура; 5 — бетонне кільце; 6 — яма навколо колодязя.

Так само роблять і зовнішню стінку опалубки. Різниця лише в тому, що краї зовнішньої стінки загинають назовні, а внутрішньої — всередину колодязя. Лист зовнішньої стінки подовжують надставкою, яку з'єднають з основним листом шурупами-саморізами через рейку. Готові циліндри встановлюють один в один на місці, де буде колодязь.

Сухі пісок і цемент перемішують до утворення однорідної сірої маси, потім додають воду і перемішують вже розчин. Після того, як останній набуде консистенції негустої сметани, в нього додають щебінь і знову добре перемішують. Робота рухатиметься швидше, якщо щебінь попередньо змочити.

Витрати матеріалів на одне кільце: мішок цементу М500, 12 відер піску, 12 відер щебеню. Співвідношення цементу, піску і щебеню в розчині повинно становити відповідно 1:3:3.

Заповнивши простір між кільцями на третину, вставляють арматурні штирі і прив'язують до них дротом два арматурні кільця. Замість арматури можна використати товстий дріт. Опалубку рівномірно заповнюють бетоном, не забуваючи штикувати розчин шматком арматури і постукувати по стінках дерев'яним бруском, щоб не допустити пустот.

Через дві доби опалубку можна акуратно зняти, відкрутивши шурупи. Через 4—5 днів кільце можна вкопувати в землю. Робити це краще штиковою лопатою, вкоротивши її до зручного розміру. Підкопувати під стінками потрібно мов би в сторони — "дзвоном" (рис.2).

Доцільно починати влаштовувати колодязь у ямі глибиною 1 м, тоді верхній шар майже не буде тримати стінки колодязя, і він буде ковзати вниз по вологому ґрунту.

Далі все відбувається за однією й тією ж

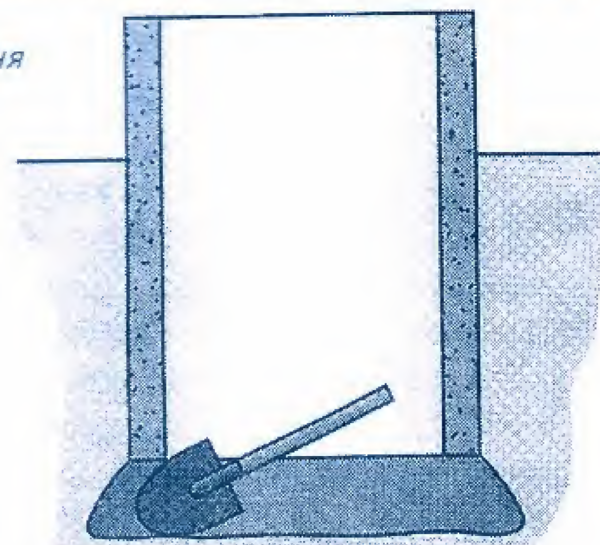

Рис.2. Схема копання колодязя "дзвоном"

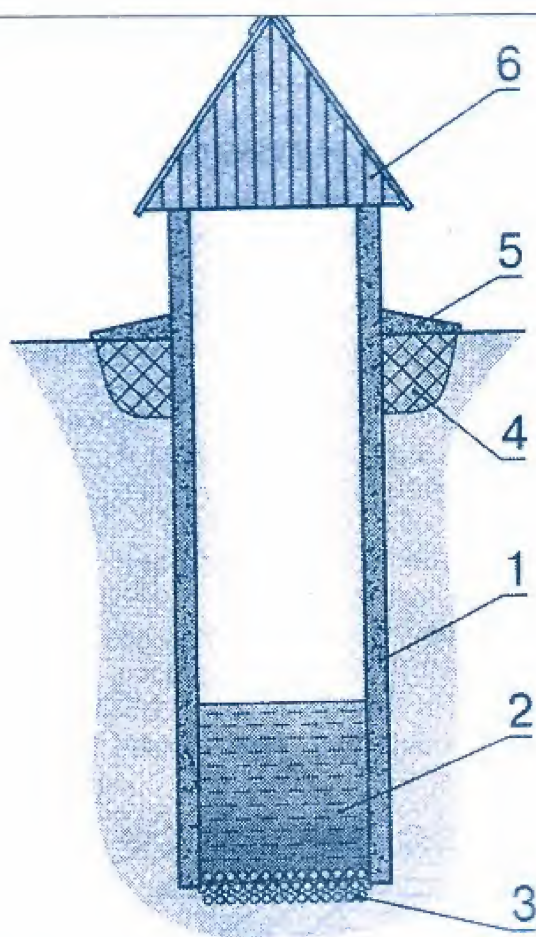

Рис.3. Будова колодязя:
1 — стіна колодязя; 2 — вода; 3 — шар щебеню; 4 — глиняний замок; 5 — вимощення; 6 — навіс

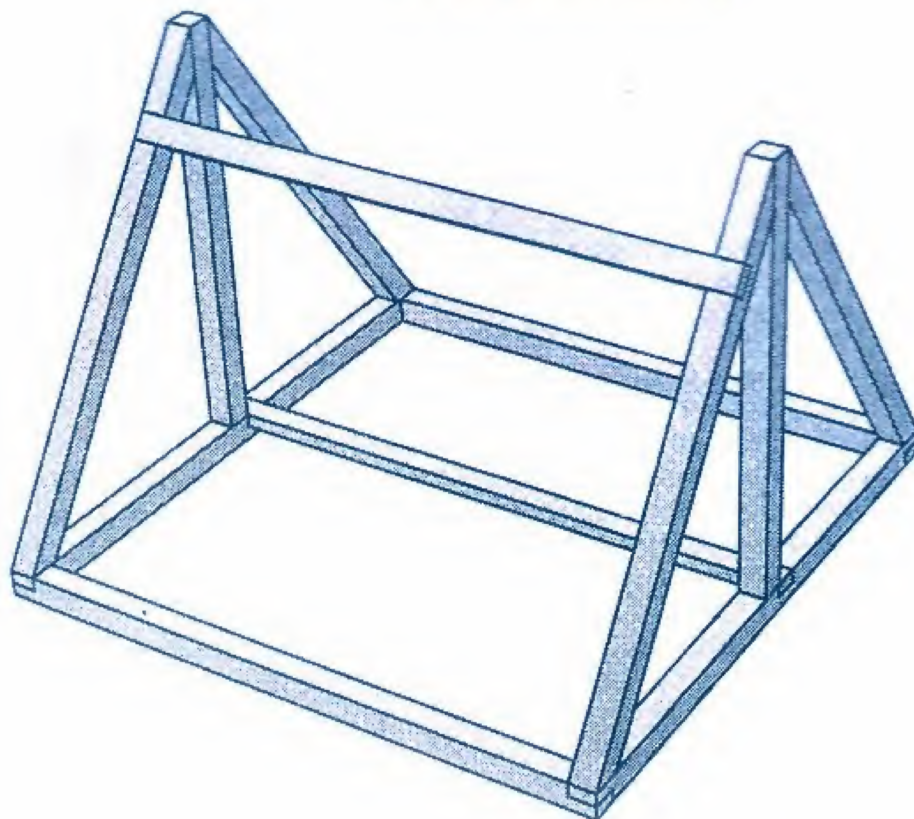

Рис.4. Каркас навісу

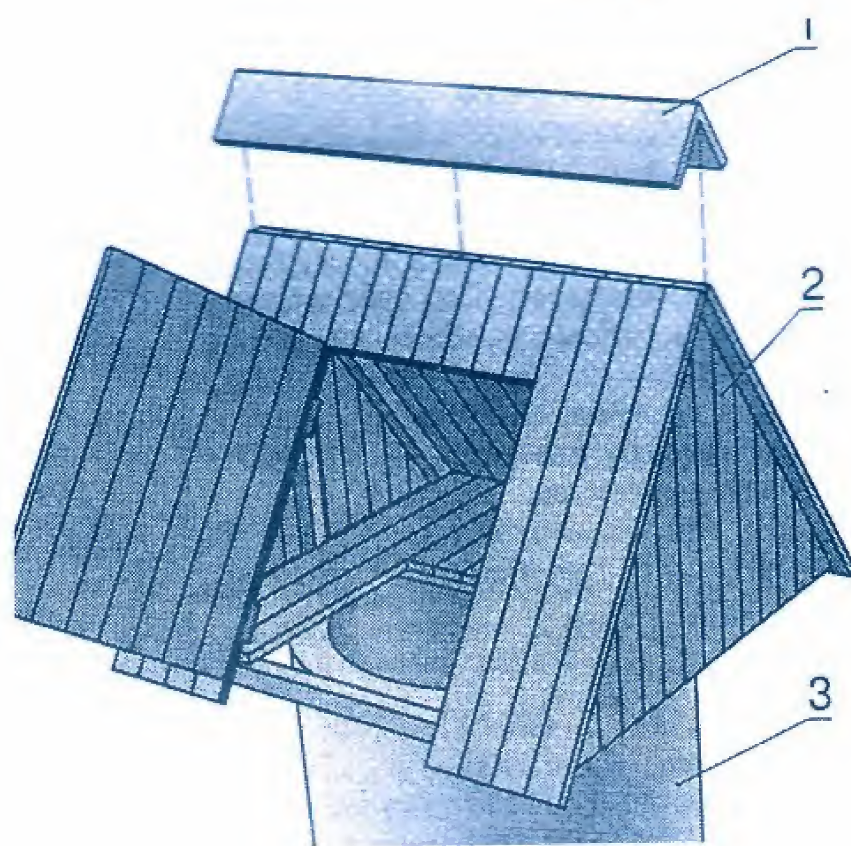

Рис. 5. Навіс:
1 — коник; 2 — обшивка шпунтованою дошкою; 3 — стінка колодязя

схемою. Кільце вкопують у ґрунт, на нього одягають опалубку, заповнюють бетоном, витримують 4—5 днів, закопують знову до рівня землі і так доти, поки не з'явиться водоносний шар.

Дуже важливо в процесі виливання кілець не допустити переривання вертикальної арматури — з готового кільця вона повинна виступати на 20—30 см. До неї прикручують дротом арматуру наступного кільця. Так можна отримати безперервну монолітну трубу, на яку не впливатимуть зимове спучування ґрунту, а також осіннє і весняне бездоріжжя, коли брудна вода може проникати між кільцями.

Воду в новому колодязі потрібно кілька разів вичерпати, потім ще раз прочистити дно і засипати шаром щебеню товщиною 20—30 см (рис.3).

Навіс кожен влаштовує на свій смак (рис.4, 5). Але не забудьте в останньому кільці випустити анкери, до яких кріпиться каркас навісу. Як анкер можна використати довгі гвинти чи відрізки арматури.

Чергування бетонних і земляних робіт не дуже втомлює. Кожен етап триває 2—4 год. Такі перерви дозволяють братися за відливання наступного кільця з новими силами.

З врахуванням всіх затрат вартість колодязя глибиною 5 м в п'ять разів менша "покупного", а якщо зробити його глибшим, то різниця буде ще більшою.

Як зробити цегляну аркову перемичку?

Арка як елемент архітектурного дизайну все частіше привертає увагу забудовників.

Аркові перемички застосовують при спорудженні камінів і печей, міжкімнатних перегородок, цегляних парканів і огорож.

Ось деякі секрети зведення цегляної арки.

Аркові перекриття бувають напівциркульні і двоцентрові, тобто з радіусом скруглення, трохи більшим за половину ширини прорізу (рис.1). Перемички зазвичай складаються з непарної кількості цеглин. Центральну, або замкову цеглину завжди розміщують у центрі у вертикальному положенні у найвищій точці арки.

Кладку аркових перемичок виконують із застосуванням так званих кружал — спеціальних шаблонів, що повторюють обриси прорізу. Найскладніший момент у зведенні арки — правильно виготовити цей шаблон. Але спочатку необхідно виконати розрахунок майбутньої арки. Особливо це актуально для напівциркульної перемички.

Висота такої арки повинна дорівнювати радіусу скруглення і водночас половині ширини прорізу (довжини прольоту арки). А якщо вище арки передбачена кладка стіни, то бажано, щоб верхня грань замкової цеглини була на висоті, кратній висоті ряду з урахуванням товщини шва.

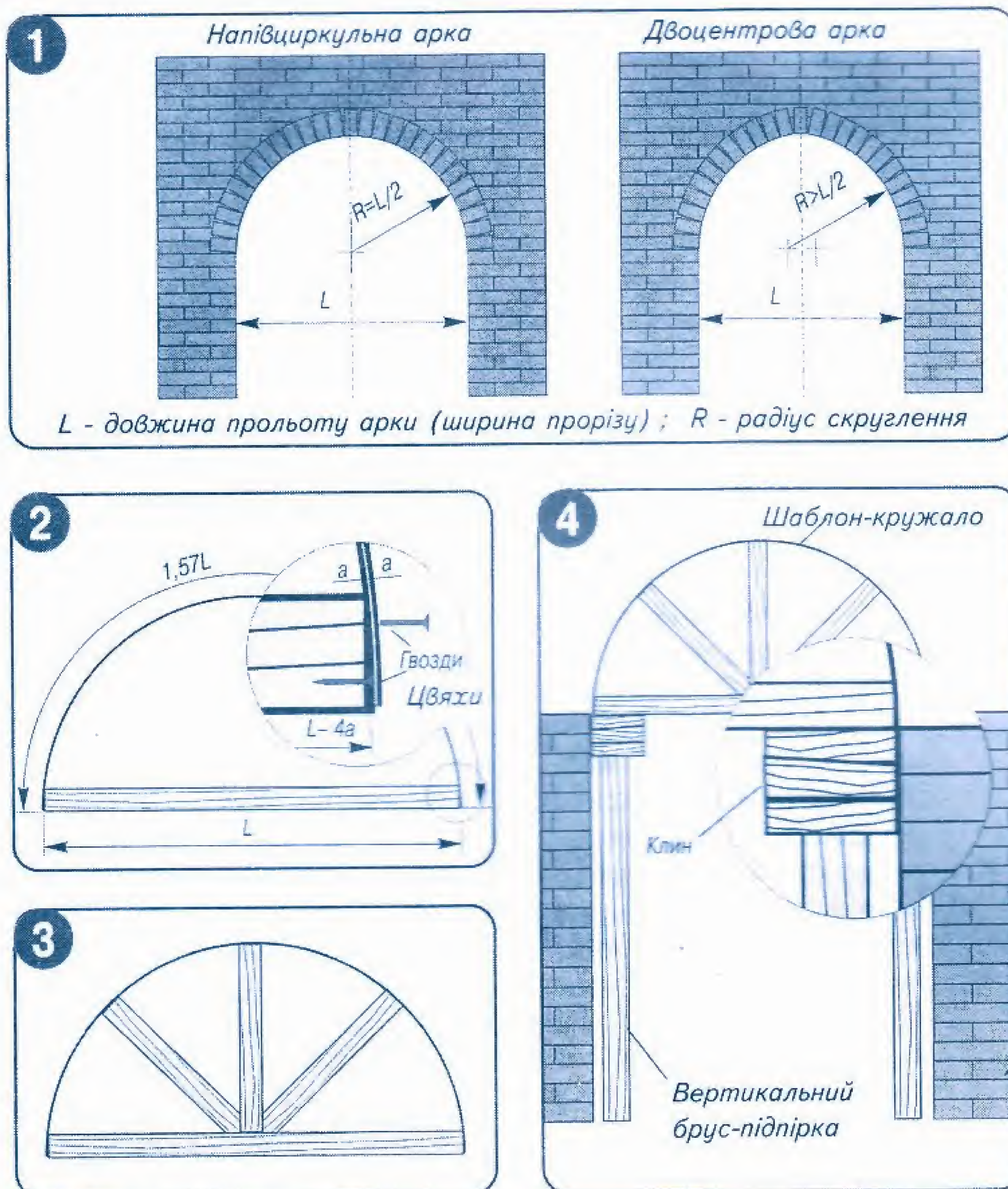
Для виготовлення кружала знадобляться дві смуги тонкої тришарової фанери або ДВП, довжина яких у 1,57 раза перевищує довжину прольоту, і дошка товщиною не менш як 50 мм і довжиною, що дорівнює довжині прольоту мінус чотири товщини смуги (рис.2). Не слід брати багатошарову фанеру — її дуже важко або й зовсім неможливо зігнути. І дошка, і смуги повинні мати ширину, що дорівнює ширині кладки. На одній із смуг посередині позначають положення центральної цеглини. Далі з обох боків розмічають ряди кладки з урахуванням товщини швів (близько 70 мм).

До торців дошки прибивають крайки нерозміченої смуги.

Поверх першої прибивають другу — розмічену — смугу, орієнтуючись за розміткою центральної цеглини. Вона повинна розміститися суворо симетрично по центру кружала.

Потім з такої ж дошки, що й опорна, вирізають і встановлюють розпірки (рис.3). Бічні дошки виструговувати і прибивати не потрібно. Розпірок достатньо, щоб кружало не згиналося під вагою цеглин, якщо ширина прорізу не перевищує 1 м. Якщо ширина прорізу більша, необхідно прибивати не дві, а три смуги фанери (зовні — з розміткою укладання цеглин).

Готове кружало встановлюють у проріз так, щоб можна було рівномірно опустити його під час розпалублення. Для цього під обидва боки кружала підставляють вертикальні

бруси-підпірки і з допомогою клинів піднімають шаблон на необхідну висоту (рис. 4), суміщаючи першу риску на смузі кружала з верхньою поверхнею останнього ряду.

Кладку виконують рівномірно з двох боків. Напрямок радіальних швів і правильність укладання перевіряють за розміткою і по шнуру, прив'язаному до цвяха, що прибитий у центрі опорної дошки.

Шви кладки повинні бути ідентичними, мати клиноподібну форму і розширюватися лише до 25 мм. Останньою суворо вертикально укладають замкову цеглину.

Опалубку видаляють не раніш як через один — три тижні. Цей термін залежить від температури повітря і якості розчину.

Помилки під час влаштування утеплення осель

Під час спорудження заміських будинків відповідальні роботи часто виконуються без усякого нагляду з боку інженерно-технічного персоналу. Наслідки такого легковажного підходу до будівництва починають виявлятися дуже швидко: тріскаються фундаменти, підвал затоплюють ґрунтові води, з'являються тріщини на цегляних стінах, у результаті чого в холодну пору року останні промерзають.

Найнеприємніше, що помилки будівельників даються взнаки на завершальному етапі — під час опоряджувальних робіт, які за неписаним правилом наші будівельники чомусь починають в осінньо-зимовий період.

Усунення дефектів у більшості випадків призводить до відчутних фінансових витрат.

Часто причиною промерзання стін є помилки, допущені при утепленні будівлі, наприклад у горищному приміщенні в кутах перекриття другого поверхуне зроблено ізоляцію (рис.1), неякісно утеплені торці плит перекриття першого поверху

Недбале утеплення у важкодоступних місцях призводить до промерзання кутів житлових приміщень другого поверху

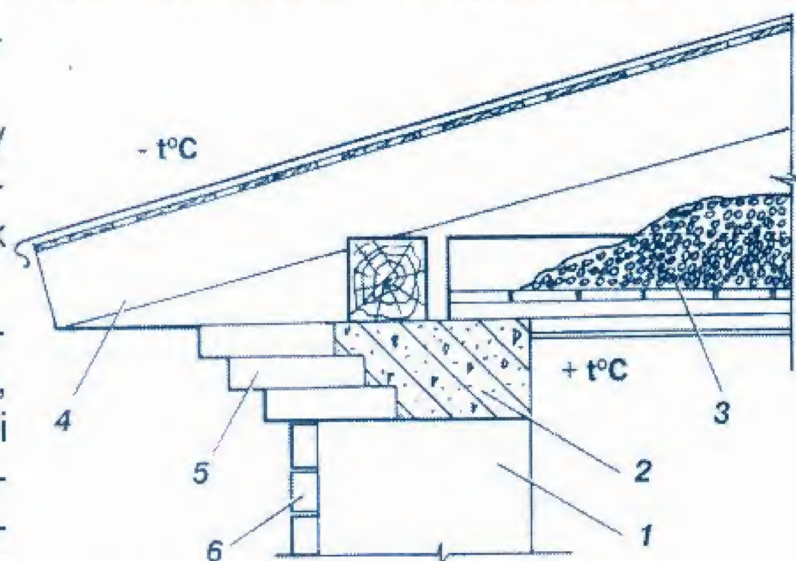

Рис. 1. Горищне перекриття: 1 — стіна з пінобетону; 2 — залізобетонний пояс; 3 — утеплювач з керамзиту; 4 — кроква; 5 — цегляний карниз; 6 — облицювання з цегли

Відсутність опалення торців плит призводить до промерзання стику плити і стіни

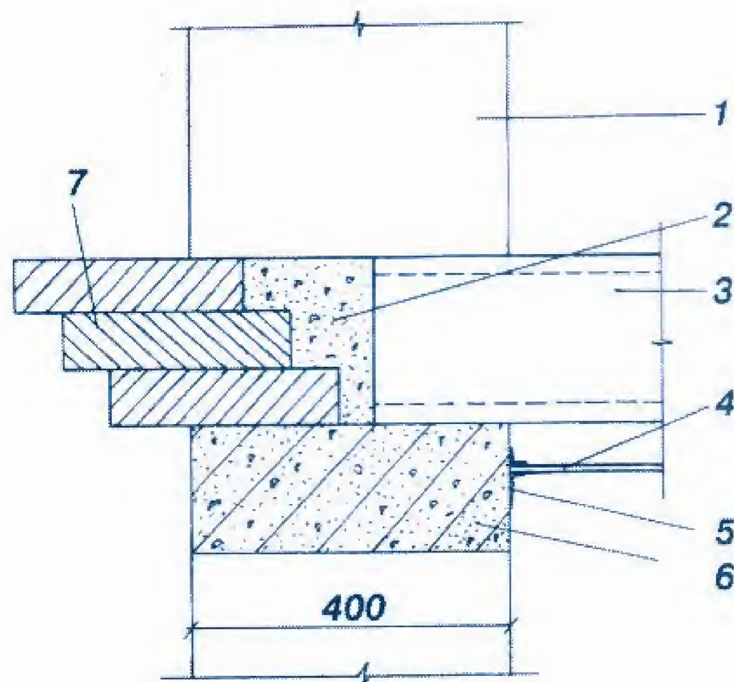

Рис. 2. Перекриття першого поверху: 1 — пінобетон; 2 — бетон М200; 3 — залізобетонна пустотіла плита; 4 — обшивка стелі гіпсокартоном; 5 — паморозь, що утворилася; 6 — залізобетонний монолітний пояс; 7 — цегляний карниз

Якщо теплотрасу не утеплити, то це знизить температуру в житлових приміщеннях

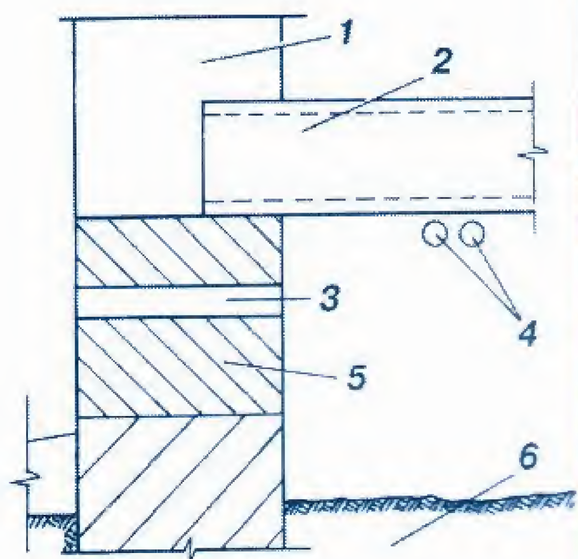

Рис. 3. Цокольне перекриття: 1 — стіна будинку; 2 — пустотіла плита перекриття; 3 — продух у цоколі; 4 — неутеплена теплотраса; 5 — цегляний цоколь; 6 — ґрунтова підлога технічного підпілля

(рис.2). У цьому випадку зовнішні кути промерзатимуть майже в усіх кімнатах будівлі. Потрібно буде багато чого переробляти, а ще — перефарбовувати зіпсовані вологою стіни і стелі в усіх приміщеннях. Отож додаткові роботи обійдуться в кругленьку суму.

Іноді промерзають стіни у верхній частині підвалу, а в радіатори системи опалення надходить теплоносій, який має недостатню температуру. Причина досить проста — теплоізоляція стін фундаментів не відповідає будівельним нормам, а труби до радіаторів, прокладені по промерзлому підпіллю, не мають ізоляції (рис. 3). Для усунення цих недоліків треба відкопувати фундамент і утеплювати його новим теплоізоляційним матеріалом — екструзивним пінополістиролом. Слід утеплити й трубопроводи в технічному підпіллі.

Часто трапляється під час влаштування припливно-витяжної вентиляції повітропроводи з оцинкованого заліза не теплоізолюють. Це призводить до зниження температури в житловій зоні, а також до утворення конденсату на поверхні труб припливної вентиляції.

Наведені приклади переконують, що при спорудженні будинків або під час ремонту квартир необхідні постійний технічний контроль за ходом робіт і консультації фахівців.

Мансарда значно збільшує житлову площу за рахунок використання горища. Збудувати її не складно, адже основні конструкції вже є, залишається тільки обшити стіни і зробити сходи.

Мансарду розміщують під двосхилим дахом с кутом нахилу кроків 45— 60°, а також під ламаним дахом з двома різними нахилами кроків (рис.1).

Дах крутістю 45°. При ширині будинку 7 — 10 м — це звичайна кроквяна система. Стеля мансарди буде з нахилом.

Гострий силует даху з нахилом 60° зустрічається досить часто. Такими дахами прикрашають садові будиночки шириною 5—6 м. Однак на його спорудження витрачається багато матеріалів, для кроків необхідні довгі бруси й дошки.

Ламаний дах зовні не такий ефектний, зате мансардні кімнати мають вертикальні стіни, на його спорудження витрачається менше матеріалу. Ускладнюються з'єднання кроків зі стояками й ригелем (за рахунок сходження чотирьох елементів конструкції).

Щоб спорудити мансарду, ширина будинку повинна бути не меншою за 4 м 80 см, висота мансардної кімнати — не меншою за 2 м 20 см, ширина — 2 м 40 см.

Там, де стеля скошена, вертикальні стіни повинні мати висоту 1 м 60 см. Нижній пояс ферми одночасно є і перекриттям над першим поверхом. Обшивають стіни мансарди ДСП і ДВП, вагонкою, фанерою. Технологія робіт така сама, як і при спорудженні каркасних конструкцій. Під час утеплення скошених частин стелі необхідно пам'ятати, що покрівлю виконують тут по суцільному обрешітуванню.

Облаштування мансарди

Стеля. Якщо в достатній кількості є вагонка, фанера чи оргаліт, можна навісити легку стелю, яку прибивають до попе-

Влаштування мансарди

речини підкроквяної ферми — у разі, коли зроблено ламаний дах з підкроквяними стояками й поперечинами. Якщо останні відсутні, їх улаштовують по всіх кроквах, а вже потім навішують стелю.

Стіни. Їх роблять, використовуючи підкроквяні стояки. До останніх прибивають поперечини з бруса, до яких кріплять стіни з вагонки, фанери чи оргаліту.

Оббивання оргалітом або картоном. Для того щоб ніші з обох боків даху не залишилися невикористаними, можна поверхню по всьому внутрішньому периметру даху оббити оргалітом або, ще краще, картоном, причому можна використати й розрізані картонні пакувальні коробки.

Спорудження стола, шафи. Однак залишаться невикористаними підкроквяні стояки, які не прикрашають приміщення. Влаштувавши на площі від фронтону до першого стояка стіл з підстолом, а в іншому кутку шафу для одягу, можна вирішити й цю проблему. Для спорудження стола на висоті 1 м обтягують площину брусками з чотирьох боків (фронтон, стояк, дах, фронтон), а на них укладають щит з ДСП, подвійного оргаліту або фанери. Під столом вставляють рамку з двома прикріпленими на петлях дверцятами з ДСП чи фанери. Аналогічно роблять і шафу. Потім по всій висоті мансарди влаштовують рамку з дверцятами.

Спальня. Інші секції приміщення обладнують під невеликі спальні. Серединні стояки слід ретельно пофарбувати або обгорнути шпалерами. До двох інших прибити стінки з фанери чи оргаліту, а в секції, що утворилася, розмістити низьке ліжко або тапчан (рис.2).

Вхід можна закрити циновкою або розсувною шторою, від комарів захистить сітка чи тюлева фіранка. У нішах, що залишилися, влаштовують стелажі.

Інтер'єр мансарди

Використання горищного приміщення дозволяє значно збільшити загальну площу будинку без його істотного подорожчання. Як правило, у мансарді влаштовують кімнати для дітей, яким не важко по кілька разів на день підніматися на другий або третій поверх.

Житлові зони. У мансарді можуть бути розташовані спальні, робочі кімнати, особисті кімнати (рис. 3), кабінети, дитячі для старших дітей, ігрові, кімнати для відпочинку. Особливістю мансардних приміщень є наявність похилих стін, незначна висота від підлоги до стелі в окремих частинах кімнати.

Інтер'єр кімнати. Кімнату в мансарді можна зробити затишною й зі смаком обставити, розмістивши під стінами ліжка, шафи, полиці, тумбочки, столики. Слід пам'ятати, що простір зручно експлуатувати вже при висоті 1,6 м. За меншої висоти його можна використати для розміщення вбудованих шаф (рис.4).

Освітлення. Затишок приміщенню надають правильне

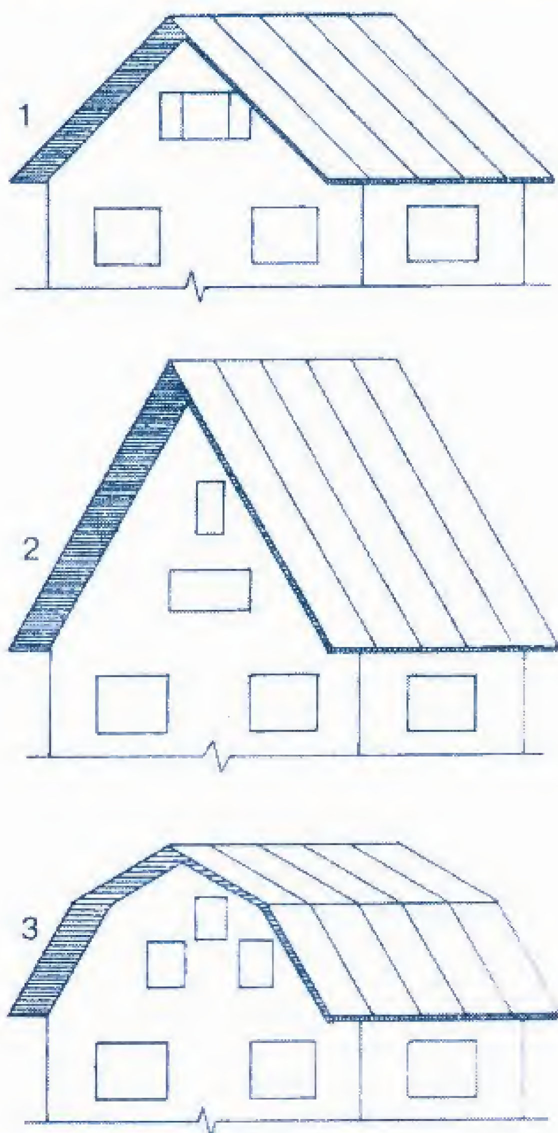

Рис. 1. Мансарда при різних типах дахів: 1 — кут нахилу 45°; 2 — кут нахилу 60°; 3 — кут нахилу 30 і 60°

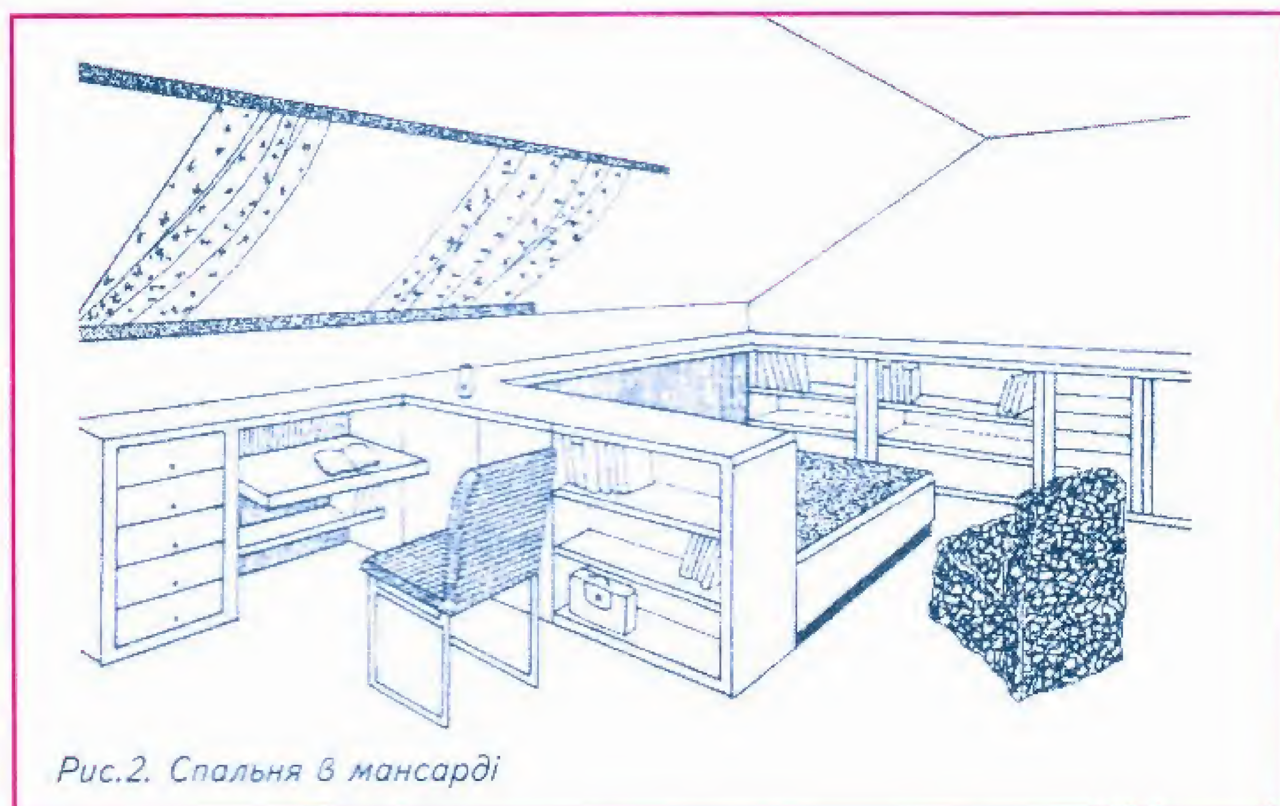

Рис.2. Спальня в мансарді

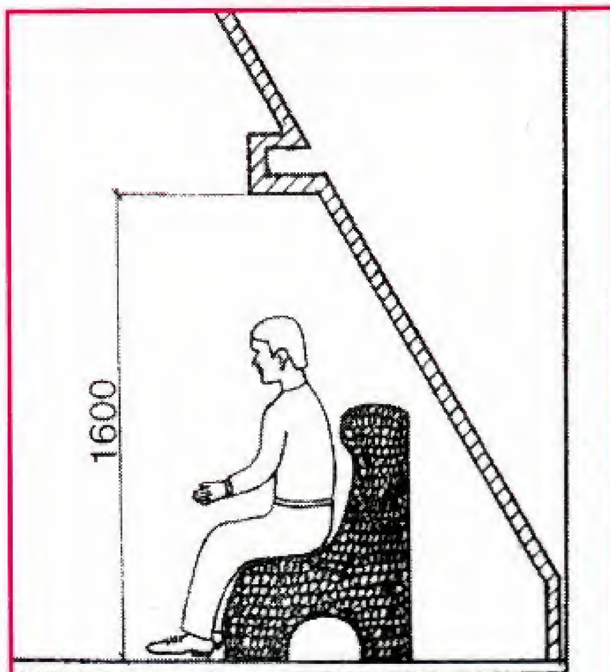

Рис.3. Особиста кімната в мансарді

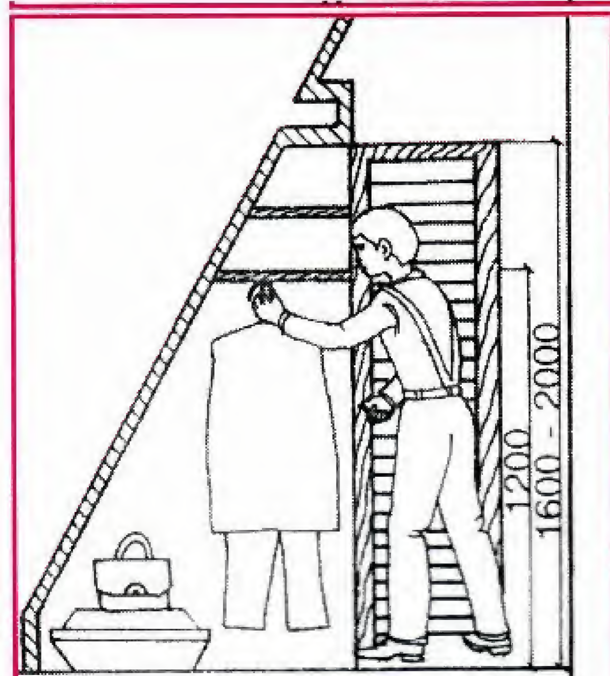

Рис.4. Використання незручних зон у мансарді

освітлення й відповідне фарбування. Як правило, об'єм мансарди менший за об'єм звичайної кімнати такої самої площі, тому фарбувати її бажано у світлі тони. Нерідко освітленість таких приміщень нижча за нормативну, і це теж доводиться нейтралізувати фарбуванням. Локальне освітлення кожного з куточків робить інтер'єр мансарди особливо виразним.

Утеплення мансарди

Мансарду можна утеплити, обклавши стіни скловатою в пакетах, мінеральною ватою (матами), блоками з алебастростружки тощо. Але найкращий матеріал — ДВП.

Утеплення з допомогою ДВП. ДВП — відмінні теплоізолятори (плита товщиною 12 мм еквівалентна одній цеглині або дошці товщиною 45 мм), гарні звукоізолятори, не пошкоджуються шкідниками, тому що антисептовані.

Утеплення стін, стелі, підлоги за допомогою ДВП не вимагає багато часу, не потрібні й допоміжні матеріали. Крім того, ДВП відносно дешеві.

Порада

Не плутайте ДВП з ДСП. ДВП — це м'який, легкий і ламкий картон різної товщини й міцності. Один бік плити (лицьовий) — гладенький, другий — трохи рифлений. Плита легко ріжеться ножем, не деформується від перепадів температури й вологості. На лицьовий бік плити добре приклеюються шпалери, навіть без газетного паперу.

Оббивання стін може здійснити одна особа. Плиту розміром 2500x1220 мм прибивають 14—16 цвяхами довжиною, більшою за 35 мм; під головки підкладають пластинки з тонкого алюмінію (дюралю) розміром 15x15 мм. Цвяхи розташовують у шаховому порядку. Головки цвяхів з пластинками трохи заглиблюють.

Оббивання стелі дещо складніше — потрібний помічник. Плиту обережно піднімають, прикладають до місця, підпирають знизу двома Т-подібними підпірками з дощок і прибивають цвяхами з алюмінієвими пластинками.

Оббиваючи стелю ДВП, необхідно користуватися захисними окулярами.

Клеї. Під час утеплення оштукатурених стін ДВП приклеюють до них клеєм ПВА, "Бустилатом" або спеціальними мастиками.

Електропроводка. При оббиванні стін і стелі ДВП можна заразом зробити сховану електропроводку, вклавши дріт у пази, залишені під час прибивання плит або спеціально підготовлені для роботи.

Утеплення підлоги — досить складна робота.

1-й варіант. Знімають чисту підлогу. На чорну підлогу укладають два шари руберойду. Потім кладуть ДВП, використовуючи марки М-20, ПТ-100. Зверху на плити настилають чисту підлогу.

2-й варіант. Також з допомогою ДВП, але без знімання чистої підлоги. Всі знають про так зване килимове покриття, але не всі знають про його переваги. Килимові покриття бувають гладенькими й тисненими. Поверхня покриття просочена спеціальним розчином, що дозволяє протирати його вологою ганчіркою й навіть використовувати мийні засоби. При цьому повністю відновлюються первісні кольори й вигляд. Просочення дає ще одну перевагу: дрібне сміття та пил легко видаляються пилососом. Крім того, покриття має добру теплоізоляцію.

Технологія. Утеплення підлоги розпочинають зі зняття плінтусів. Потім на підлогу кладуть і прибивають ДВП марки М-20 або ПТ-100. Зверху на плити клеєм "Бустилат" наклеюють килимове покриття.

Покриття перед наклеюванням витримують у сухому й теплому приміщенні в розгорнутому вигляді один—два тижні. За цей час воно вирівнюється і усаджується. Для економії клею намащують плити перехресними смугами з кроком 200 мм. У міру наклеювання рулон покриття розгортають і зверху притискають сухими чистими дошками. Клей "Бустилат" у теплу пору року висихає протягом доби. Стики між шматками роблять способом так званої

прирізки. Накладені один на одний краї шматків прорізають ножем під лінійку.

Обрізки видаляють, і стик приклеюють. Ширина клейової смуги на стиках повинна бути не меншого від 100 мм у кожен бік. Після висихання клею прибивають плінтус.

Додаткові матеріали для утеплення. Малопривабливий термін "холодний дах" означає мансардні приміщення без утеплення. Майже чверть тепла будинку втрачається через підпокрівельний простір неізольованого даху. Значна частина енергії втрачається через горище без теплового захисту. Теплоізоляція з високоякісних мінераловатних плит на синтетичній основі істотно знижує витрати на опалення будинку.

У ФРН, наприклад, відповідно до законодавчого положення про теплоізоляцію дозволяється використовувати тільки стандартні теплоізоляційні матеріали із сертифікатом якості. Під час їх придбання слід звернути увагу на три основні показники: дату виготовлення теплоізоляційного матеріалу, протипожежні властивості й теплопровідність мінераловатних плит на синтетичній основі.

Теплоізоляційні плити у формі прямокутника без особливих проблем обробляють навіть теслі-початківці.

Ізоляційні плити (прямокутні чи клиноподібні) досить міцні й не розшаровуються при розкроюванні, що дуже важливо під час припасування плит одна до одної. Інтервали між кроквяними ногами, навіть якщо вони різні, заповнюють точно за розмірами, сполучаючи по діагоналі теплоізоляційні плити у вигляді клинів, з подальшою герметизацією швів.

При роботі з цими сучасними матеріалами відпадає необхідність у кріпленні їх цвяхами або накладками.

Порада

Для теплоізоляції дахів використовують кілька типів матеріалів, при обиранні яких керуються таким основним правилом: за невеликої товщини кроквяних ніг необхідно застосовувати ізоляційні плити з кращими ізоляційними параметрами.

Між ізоляційним матеріалом і покрівельним покриттям повинен зберігатися достатній проміжок, що забезпечує необхідну циркуляцію повітря. Мінімальний інтервал між ізоляційним матеріалом і зовнішньою гранню кроквяних ніг даху повинен становити 2 — 4 см. На практиці для цього застосовують плити тільки певної товщини, або кроквяні ноги нарощують до потрібної товщини відповідними накладками.

Отже, товщина ізоляційного матеріалу повинна бути меншою за глибину кроквяних пазух даху. Якщо плити внутрішнього опорядження приміщень установлюють врівень з кроквами, то залишається достатньо повітря між покрівельним покриттям та ізоляційним матеріалом. Зсовуючи клини по діагоналі один до одного, виставляють потрібну ширину плит (плюс 1 см), яка збігається з шириною пазух між кроквами. На внутрішньому боці даху влаштовують паронепроникний шар, що перешкоджає проникненню вологи в будинок через теплоізоляційний матеріал.

Важливим є клас вогнестійкості теплоізоляційного матеріалу. Він повинен належати до незаймистих матеріалів. З метою запобігання загорянню ізольовані розкоси кроквяних ферм обтягують зсередини тонким незаймистим матеріалом, що перешкоджає поширенню вогню на кроквяні конструкції.

У наступному номері — "Як реконструювати старий будинок"; "Як спорудити піч для випікання хліба"; "Меблі — власноручно". І не тільки!

Спорудження погребів

I варіант. Спочатку копають котлован 2,5х2,5 м глибиною 3 м. Це досить важка робота, в процесі якої доводиться часто викачувати воду, що набирається. Коли котлован готовий, його стіни огороджують, на дно насипають піщану подушку товщиною 20 см, прокопують по периметру дренажну канаву. Потім зводять технологічні стіни. До чотирьох кутових стояків, вбитих у дно котловану, прибивають дошки, до яких кріплять плоский шифер (листи підганяють впритул один до одного). У разі використання рулонних матеріалів як гідроізоляції необхідно, щоб стики смуг не збігалися з лініями перетину стін і підлоги погреба. Якщо ці умови дотримані, можна розпочинати мурування бетонних стін. Товщина стін становить 15 см, товщина підлоги — 20 см. Усередині цього простору розташовують арматурні ґрати з прутків, зв'язаних дротом, обов'язково підкладають цегляний бій. Арматура захищатиме погріб від вологи, не дозволить стінам деформуватися через осідання ґрунту й утворення тріщин. Підлогу заливають бетоном, установлюють опалубку й бетонують стіни. Простір між огородженнями котловану й технологічними стінами засипають піском, формують стельове перекриття і споруджують люк. Стелю погреба утеплюють скловатою, яку кладуть на руберойд, гідроізоляцію. Зверху насипають шар керамзиту (20—30 см), потім шар ґрунту. У такому погребі врожай надійно збережеться до наступного сезону.

Порада
Ізолювати погріб від вологи найкраще за допомогою гідросклоізолу, руберойду з обмазкою гудроном, рідкого скла.

II варіант. Погріб складається з двох частин: нижньої, заглибленої в землю, і верхньої, зовнішньої — погребиці. Остання захищає нижню частину погреба від нагрівання влітку й замерзання взимку. Двері погребиці влаштовують з північної сторони і виготовляють з товстих дощок (4—5 см), теплоізолюють з внутрішнього боку. Як і у варіанті I, спочатку копають котлован. Його скоси можуть бути прямі або пологі, що залежить від ґрунту.

Увага!

Розміри котловану в сухому ґрунті дорівнюють розмірам погреба. У вологому ґрунті котлован повинен бути більшим, тому що в ньому влаштовують гідроізоляцію. Коли котлован готовий, його дно вирівнюють і утрамбовують. Якщо ґрунт сухий, на дно укладають шматки масної глини і утрамбовують. Розміри глиняної гідроізоляції повинні перевищувати розміри зовнішніх сторін погреба на 10—12 см. Це захищає його стіни від ґрунтової вологи. Поверх глини можна покласти рівним шаром бетон.

Якщо ґрунт вологий, крім глини й бетону укладають кілька шарів руберойду або толю, перекриваючи стики на 10—12 см, а зверху кладуть ще шар бетону. Коли підлога погреба готова, зводять стіни. Вони можуть бути цегляними, бетонними, кам'яними, залізобетонними. Найдовговічніші стіни з каменю, міцної цегли, бетону, залізобетону.

Влаштування погреба у підвалі. Вентиляцію підвалу і погреба передбачають заздалегідь. Погріб часто розташовують у підвалі кухні або з вулиці. Люк у підлозі кухні повинен надійно закриватися кришкою. Якщо вхід у підвал з вулиці, то двері потрібно теплоізолювати. Підлога в підвалі повинна бути подвійною: перший настил з нижнього боку балки (з дощок, пластин); другий — з верхнього. Шви між настилами промащують глиною й засипають піском. Вентиляційні отвори влаштовують в кутку приміщення, що необхідно для провітрювання простору між настилом і підлогою. Така підлога не пропускатиме запахів знизу. Погріб гідроізолюють, добре просушують до укладання настилу, і тільки потім роблять стелю з надійною теплоізоляцією із сухих матеріалів.

Порада
Погріб бажано будувати всередині підвалу, тоді його стіни омиватимуться свіжим повітрям. У цьому разі його фундамент штукатурять з внутрішнього боку.

Погріб під гаражем. Для його спорудження використовують азбестоцементні листи. Він зручний тим, що не потребує окремого місця на присадибній ділянці. Такий погріб не вимагає додаткового утеплення. Стіни роблять з хвилястих листів, скріплених між собою та з дерев'яним каркасом. Висота й розміри погреба залежать від розмірів азбестоцементних листів. Останні зовні вкривають холодною бітумною

ґрунтовкою, потім кілька разів промащують гарячим бітумом. Підлога в погребі бетонна, насипають щебінь, трамбують, заливають гарячим бітумом. Стіни залізобетонні, на які зсередини наносять вапняну побілку, котра добре вбирає вологу.

Каркас з прикріпленими листами шиферу не повинен щільно прилягати до перекриття (на випадок прогинання настилу). Якщо є незначний зазор, його заповнюють клоччям. Вентиляційну трубу встановлюють біля задньої стіни погреба. Труба по вертикалі розділена на два канали: для виходу застояного повітря й надходження свіжого.

Спорудження заглибленого погреба. Несучим елементом перекриття можуть бути залізобетонні плити, металеві балки, колоди й товстий обкорований обапіл. На них укладають шар гідроізоляції (руберойд, толь, пергамін, плівку), а потім — утеплювач. У цьому випадку гідроізоляція служить для захисту від зволоження. Намокнувши, матеріал утеплювача втрачає свої теплозахисні властивості. Як утеплювач застосовують котельний шлак, перлітовий спучений пісок. Є досвід використання пінопласту як у вигляді плит, так і у вигляді крошки з відходів пінопластового упакування. Зверху утеплювач накривають якимось настилом і присипають землею. Використання ефективних утеплювачів дозволяє робити нетовсте перекриття, а, отже, копати менш глибокий котлован.

У перекритті роблять лаз розмірами 70х70 см

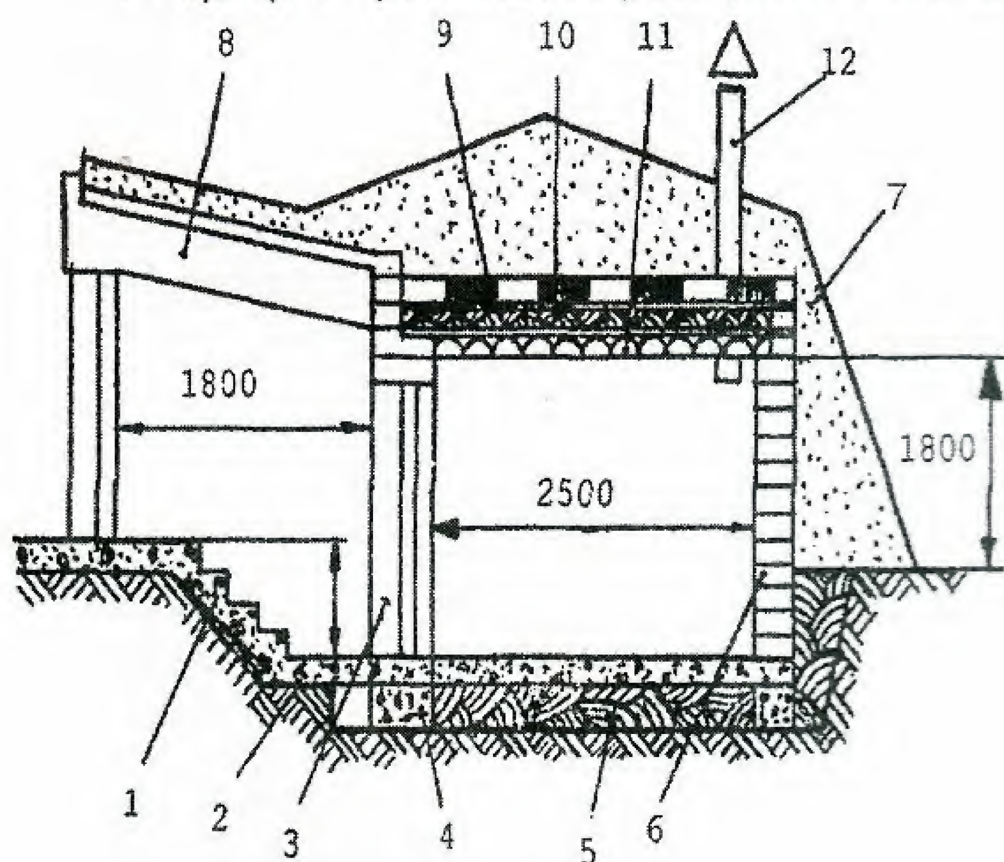

Рис.1. Напівзаглиблений погріб:
1 — сходи тамбура; 2 — підлога; 3 — двері; 4 — фундамент; 5 — глиняний замок; 6 — цегляна стіна; 7 — земляна засипка; 8 — перекриття тамбура; 9 — гідроізоляція; 10 — глиняна стяжка; 11 — перекриття для обапола; 12— витяжна труба

і сходи, що ведуть вниз. Для вентиляції й запобігання запотіванню стін, капежу зі стелі встановлюють дві труби — витяжну і припливну. Витяжна починається під стелею, проходить перекриття й виходить назовні, припливна починається на висоті 0,5 м над підлогою в іншому кутку погреба. Іноді для вентиляції досить у кришці лазу зробити вікно з частими сталевими ґратами, накривши його кількома шарами повсті або старої вовняної ковдри. Таке пристосування пропускатиме пари води, але перешкоджатиме проникненню холоду.

Спорудження напівзаглибленого погреба. Такий погріб (рис.1) копають звичайно на глибину 70 — 100 см, влаштовуючи підлогу по можливості вище рівня стояння підґрунтових вод. Гідроізоляцію, стіни й підлогу виконують за тією ж технологією, що й для заглибленого погреба.

Радимо запам'ятати

Вибір конструктивного рішення залежить від рівня ґрунтових вод і дренувальних властивостей ґрунту. Частину погреба, яка піднімається над землею, засипають ґрунтом.

Скоси роблять під кутом 45°. Найменша товщина засипання по брусованому перекриттю — 50 см. Перекриття вирівнюють шаром м'ятої глини, кладуть два шари руберойду, потім — ґрунт. У перекритті встановлюють вентиляційну трубу. Щоб дощі не розмивали насипний ґрунт, погріб обкладають дереном.

Такий погріб потребує окремого входу з рівня землі. Для цього споруджують тамбур із цегли, колод або дощок з дахом, дверима, сходами, що ведуть до других дверей. Останні слід утеплити.

Спорудження незаглибленого погреба. На вологих болотистих місцях можна робити штучне підсипання. Спорудження наземного погреба не відрізняється від будівництва напівзаглибленого. Знімають верхній шар землі, засипають щебенем і вкривають бітумом. Потім кладуть шар м'ятої глини, на ній роблять підлогу з цегли. Стіни зводять з будь-якого підручного матеріалу. Зовні їх обмазують гарячим бітумом. Перекриття — як у напівзаглибленого погреба. Обладнують вхід. Зверху й з боків погріб засипають землею.

<u>Погріб зі стінами з азбоцементних листів.</u> Останнім часом дуже поширені погреби, стіни яких виконані з покрівельних хвилястих азбоцементних листів (175х115 см). Використовують також і пласкі листи. У котловані спочатку складають каркас з металу або дерев'яного бруса, а потім за допомогою болтів або шурупів кріплять до нього зовні листи. Для підземного погреба з напором підґрунтових вод два листи

склеюють казеїно-цементним клеєм (2 частини казеїну, 1 частина цементу за об'ємом). Для інших типів погребів досить одинарного листа. Гідроізоляцію виконують обклеюванням кількома шарами руберойду або обмазуванням бітумом. Між верхнім перекриттям і торцями листів залишають зазор для осідання (його заповнюють просмоленим клоччям).

Порада
Погріб з азбоцементних листів, втім, як і інші, не обов'язково повинен мати прямокутну форму, він може бути круглим чи багатогранним.

Металеві погреби. Для влаштування металевого погреба необхідно за допомогою зварювання виготовити ящик з металу. При цьому слід звертати особливу увагу на те, щоб у місцях зварювання й паяння не було дірок. За їх наявності в ящик потраплятиме вода. Підлога і стіни ящика металеві, а стелю виконують з дощок, обапола, бетонних плит. Також роблять один або два лази для завантажування продуктів і для виходу-входу людей.

Гідроізоляція. У результаті конденсації води на металі у погребі підвищується вологість. Тому необхідно встановити ящик на ізоляційний глиняний шар товщиною 200 — 250 мм (рис.2). Зовнішні сторони погреба слід покрити шаром масної м'ятої глини такої ж товщини. Іноді цього виявляється недостатньо. Тоді ізоляцію виконують за допомогою штукатурки, яку наносять на внутрішній бік стіни й підлогу погреба, використовуючи цементний розчин. Потрібний буде також і сталевий каркас із дроту й сталевої сітки.

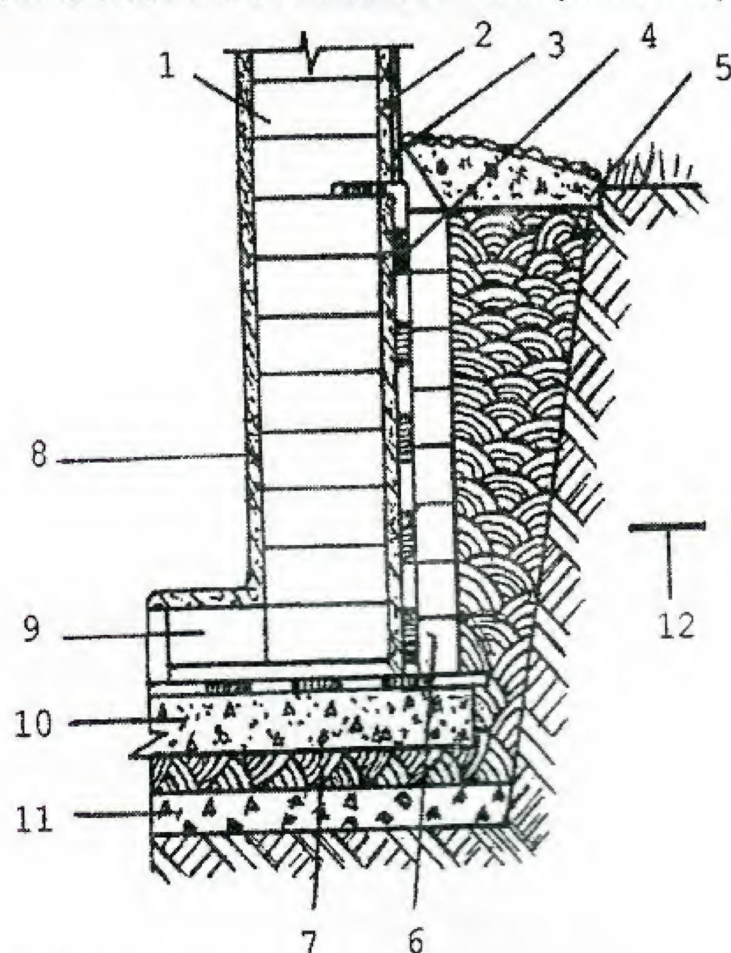

Рис. 2. Влаштування гідроізоляції:
1— цегляна стіна; 2 — цементна штукатурка; 3 — обмазувальна гідроізоляція; 4 — руберойд; 5 — вимощення з ухилом 1:10; 6 — упорна стіна; 7— глиняний замок; 8 — внутрішня штукатурка; 9 — підлога; 10 — бетонне перекриття; 11 — підготовка із щебеню; 12 — рівень ґрунтових вод

Радимо запам'ятати
Оскільки ящик-погріб може іржавіти, для запобігання цьому його покривають розплавленим бітумом.

Для теплоізоляції такого погреба можна використати синтетичні або скляні із заповнювачем матеріали (скловату, шлаковату тощо) або інші матеріали, стійкі проти ураження гниллю. Теплоізоляційний матеріал на ящик кріплять за допомогою клею чи гаків. Після цього готують дно котловану. Його вирівнюють, утрамбовують, кладуть шар масної м'ятої глини товщиною 200 — 250 мм. На глиняну гідроізоляцію можна покласти шар цементного розчину. Ящик опускають, облицьовують густою глиною його бічні стіни. Потім гідроізолюють простір між ґрунтом і стінками ящика. Як матеріал використовують глину.

<u>Підготовка металевого каркаса в погребі</u>. Каркас виконують за допомогою арматурних решіток. Їх влаштування здійснюють на несучій арматурі з використанням дроту.

<u>Експлуатація і ремонт погреба.</u> Погріб, як і будь-яке приміщення, необхідно завжди тримати в чистоті. Провітрювання й просушування влітку є обов'язковою умовою для його тривалої експлуатації.

<u>Дотримання правил пожежної безпеки</u>. В погребі забороняється тримати бензин, гас. Це зумовлено ще й тим, що продукти вбирають їх запах і псуються.

Порада
Дефекти, які з'являються (тріщини, розриви), необхідно негайно зашпаровувати, щоб через них у погріб не потрапила вода.

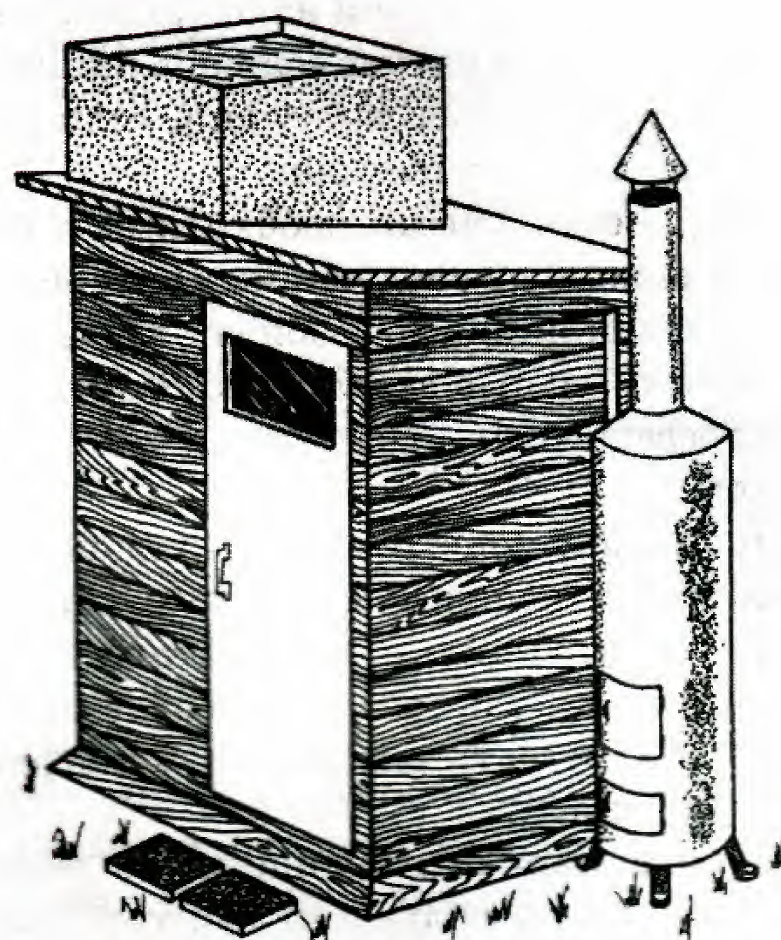
Як просушити погріб. У розпалі літа господарі вже готуються до зберігання майбутнього врожаю — провітрюють і просушують погреби, підвали і сховища. Але для просушування часто недостатньо лише відкрити люк і вентиляційні труби — повітря в погребі холодне, важке і природна тяга часто неможлива. Звичайно в таких випадках у погребах встановлюють грубки, прогрівають стіни, але заняття це складне і трудомістке. Однак достатню тягу можна створити набагато простіше — за допомогою свічки. Для цього нарощують вентиляційну трубу вниз, майже до самої підлоги. Під трубою встановлюють у консервній банці запалену свічку. Щоб створити початкову тягу, запалюють папір безпосередньо в трубі, а надалі тяга підтримується полум'ям свічки. Так за три дні за допомогою кількох свічок можна відмінно просушити погріб з цегляними стінами і стелею.

Літній душ

Приміщення для душу споруджують з допомогою щитової конструкції з дощок. Двері мають засклену фрамугу.

Бак для води найкраще встановити на даху. До бака пригвинчують зливну трубу, на якій влаштовують кран і душову сітку. Нагрівають воду зазвичай за рахунок сонячної енергії. Якщо на присадибній ділянці є водопровід, то літній душ без особливих зусиль можна обладнати колонкою для підігрівання води, що створює додаткові зручності за прохолодної погоди (рис.1). Для розпалювання колонки використовують дрова.

Варіанти спорудження душу. Для спорудження душової кабіни використовують бруски

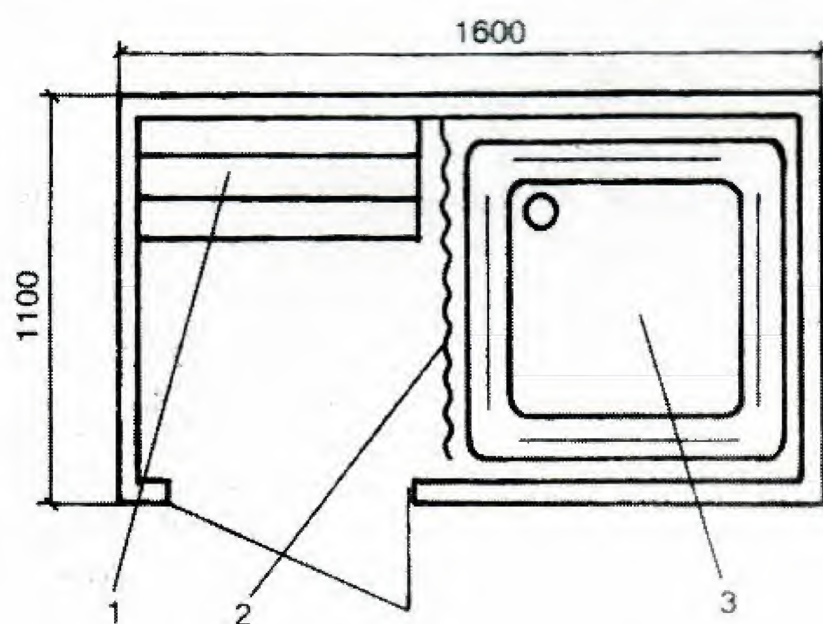

Рис. 1. Літній душ з дров'яною водонагрівною колонкою: 1 — лавка; 2 — занавіска; 3 — душовий піддон

площею поперечного перерізу 15х15 см. Щоб уникнути щілин, каркас зовні обшивають відходами пиломатеріалів, а всередині обтягують клейонкою або полімерною плівкою. Найкраще пофарбувати олійною фарбою чи облицювати водостійким пластиком.

Увага!
Не можна використовувати деревностружкові плити (ДСП), тому що вони мають низьку водостійкість.

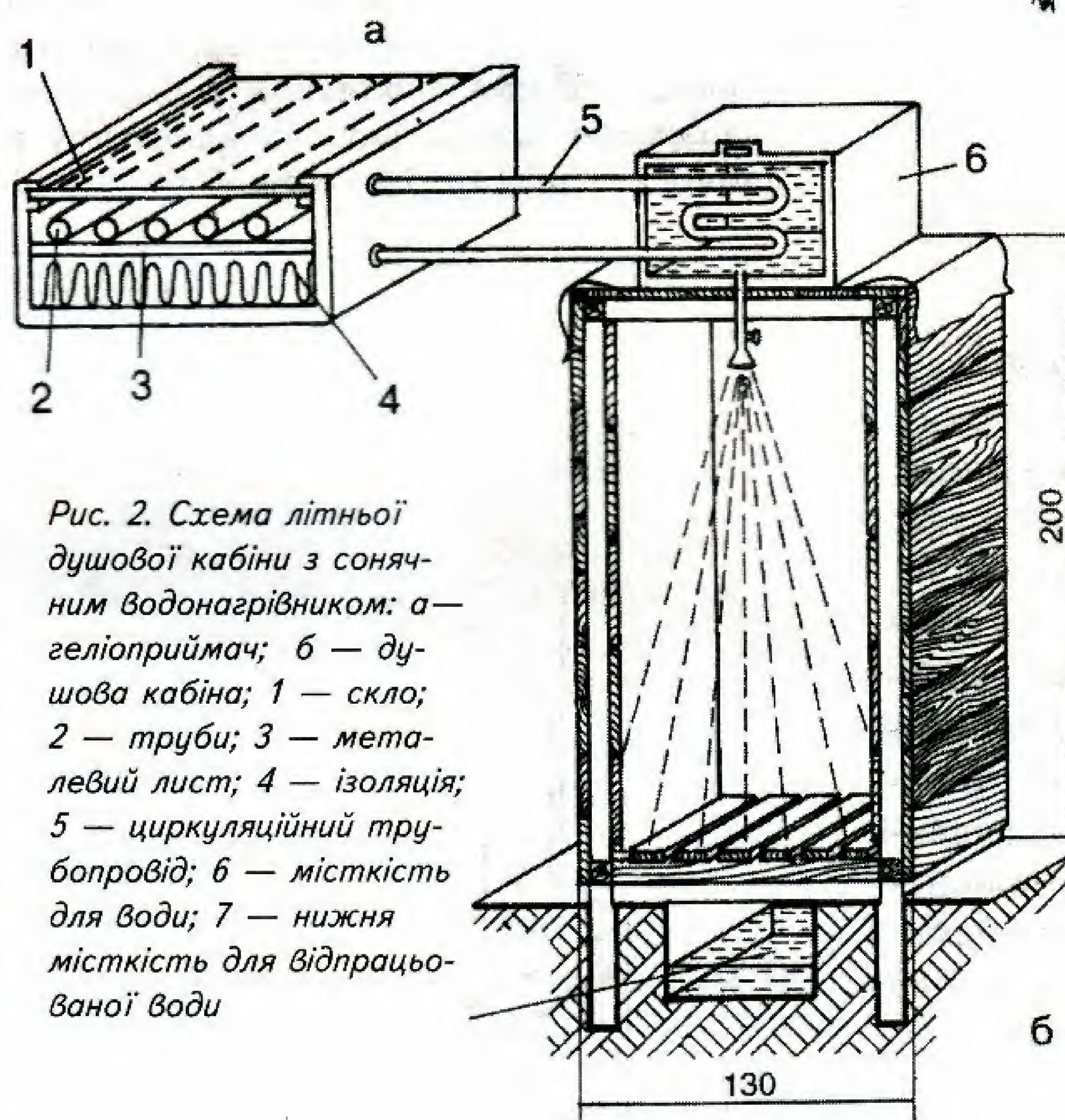

Рис. 2. Схема літньої душової кабіни з сонячним водонагрівником: а — геліоприймач; б — душова кабіна; 1 — скло; 2 — труби; 3 — металевий лист; 4 — ізоляція; 5 — циркуляційний трубопровід; 6 — місткість для води; 7 — нижня місткість для відпрацьованої води

Місткість для води. Найчастіше використовують металеву бочку, вода в якій нагріватиметься краще, якщо бочку пофарбувати в чорний колір. Щоб вода менше випаровувалася, місткість накривають склом. У цьому разі спостерігається тепличний ефект: вода нагрівається сонячними променями, що проникають через скло. Випаровування води зменшується до мінімуму і все тепло використовується на підвищення температури води.

Використання сонячної панелі (геліоприймача). Геліоприймач поглинає енергію сонця і перетворює її на теплову (рис.2).

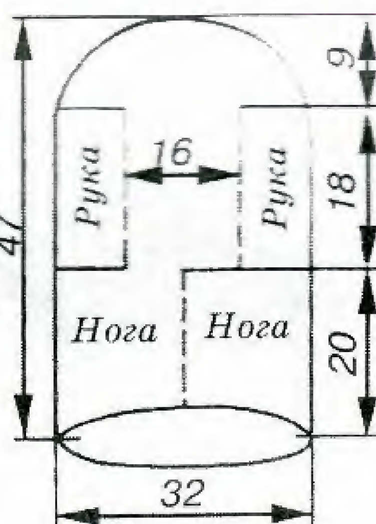
Сторінка для дітей

Витріщаки

Змайструвати витріщак досить просто, причому матеріалу знадобиться не дуже й багато: для тулуба — спортивна трикотажна шапочка, сплетена у вигляді складеної вдвоє труби; для голови — тілесний трикотаж; для очей — білий; для рота й зиниць — ґудзики. А ще — невеличка шапочка, пінетки та вата для набивання.

Виконуються ляльки однаково, тому розповімо тільки, як зробити витріщака в червоному одязі.

Тулуб. Із спортивної шапочки вивільніть підкладку й витягніть шапочку в одну лінію — утвориться довга труба. Якщо шапочка з орнаментом, визначте верх і низ майбутнього тулуба, потуже стягніть верх, а низ залиште відкритим. Далі, орієнтуючись на креслення, прошийте тулуб по пунктирних лініях, набийте ватою, проштовхуючи її паличкою у вузькі місця, і зашийте нижню частину тулуба.

Голова. З трикотажу тілесного кольору викройте круг діаметром 40 см, зберіть крайки на нитку й злегка стягніть. Мішечок, що утворився, щільно набийте ватою й туго затягніть — утвориться заготовка для голови (потилиця — де призборена тканина). Аналогічно виконайте ніс з трикотажного кружечка діаметром 12 см.

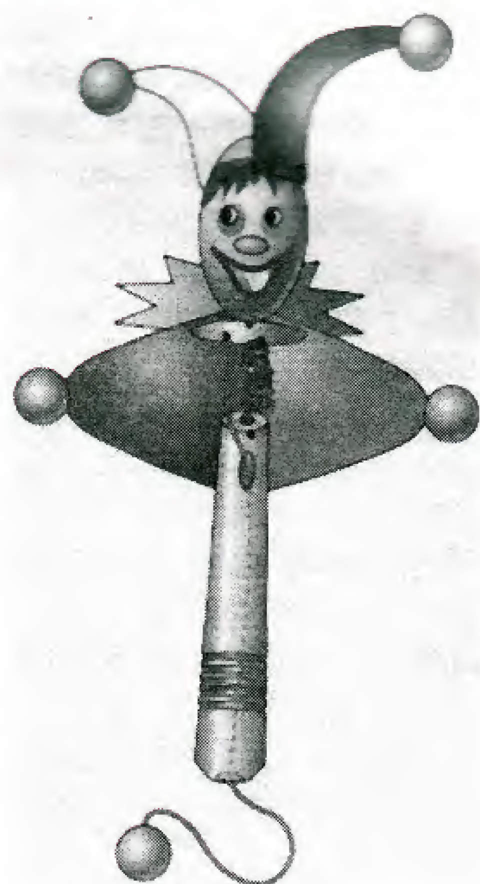
З білого трикотажу виріжте для очей два кружечки діаметром 10 см, пришийте в центрі кожного ґудзик-зеницю, після цього зберіть крайки тканини на нитку, злегка затягніть і набийте мішечок ватою.

Розмістивши очі на обличчі щільно один до одного, пришийте їх дрібними стібками. Потім прикріпіть кульку-носик і ґудзик-ротик. Голова готова.

Пришийте голову по кругу кількома рядами стібків для міцності й надіньте шапочку. Пінетки щільно набийте ватою і пришийте до тулуба.

Іграшка-дергунчик

Іграшки-дергунчики — одні з найпопулярніших механічних іграшок. Їх можна використовувати в іграх як персонажі домашнього театру для постановки казок.

Деталі іграшки виточіть з дерева на токарному верстаті. Довгу вертикальну деталь (шток) і голову з'єднайте пружинкою. У штоці просвердліть поздовжній отвір, крізь який пропустіть закріплену в голові волосінь.

Можна обрати й інший варіант — зробити іграшку з підручних матеріалів. Клей, папір, клаптики тканини, гуаш чи фломастери — і цікаве заняття вам і вашим дітям забезпечене.

Для штока візьміть досить довгу смужку щільного паперу шириною близько 10 см, змастіть її клеєм і скрутіть в щільну трубочку з внутрішнім діаметром 0,5 см.

Голову можна зробити із спила гілки дерева діаметром 3 см і довжиною 4 см, зрізавши кору й відшліфувавши наждачним папером, або викроїти із лляної тканини, зшити й щільно набити ватою.

З'єднайте голову зі штоком пружинкою або пружною смужкою пластмаси.

З різнобарвних клаптиків зшийте одяг і шапочку. До рукавів пришийте крупні намистинки або круглі як кулька ґудзики.

В отвір штока протягніть нитку й закріпіть її в нижній частині деталі голови так, щоб при натягуванні нитки голова дергунчика нахилялася. До вільного кінця нитки прикріпіть кульку.

Тепер залишається одягти іграшку, приклеїти носик і розписати обличчя фарбами.

Смикнеш за нитку — дергунчик кланяється.

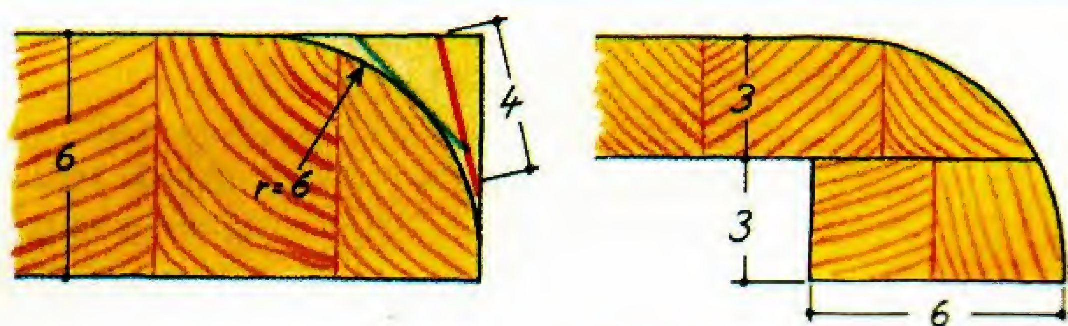
Стіл для вітальні – власноручно!

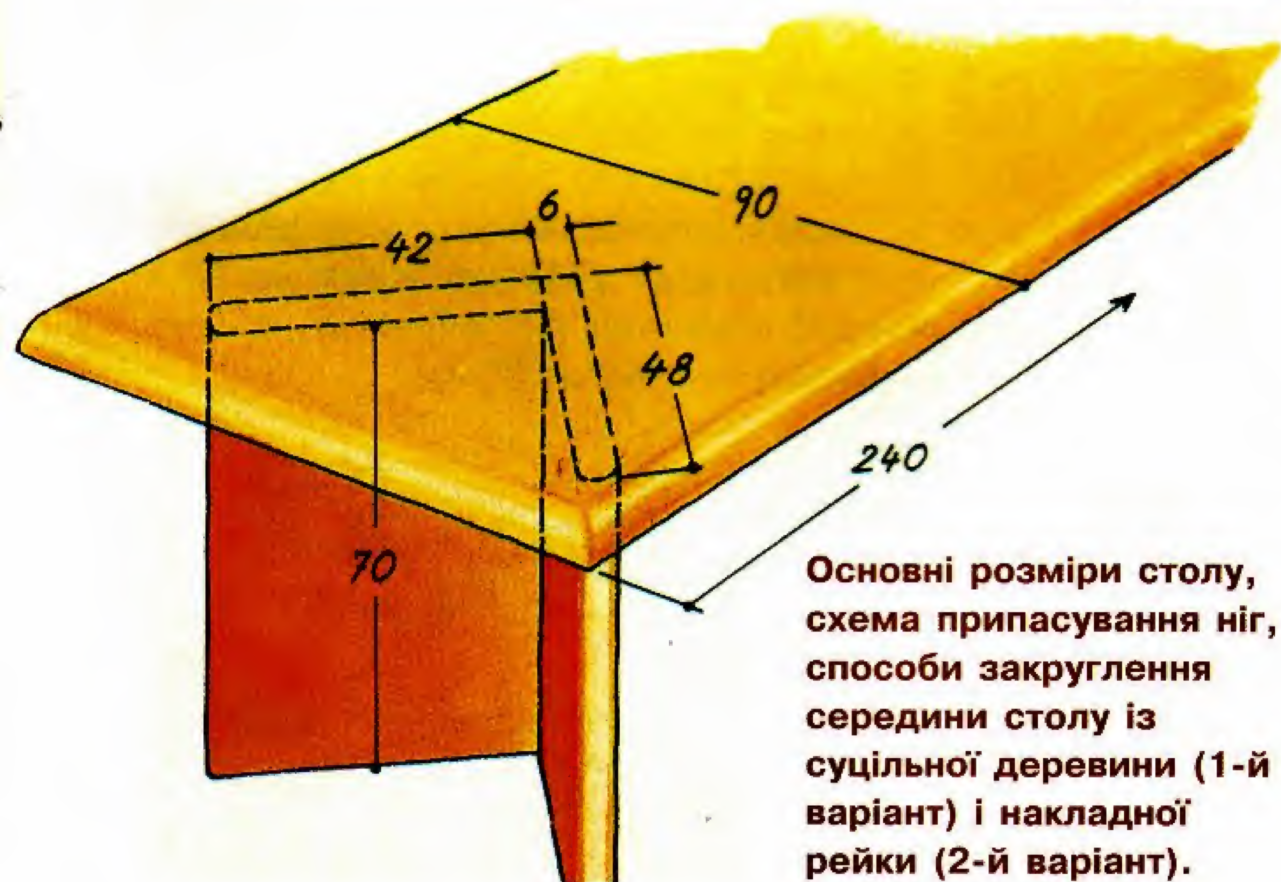

Закруглення країв ніг столу перевіряють шаблоном.

Для приєднання ніг креслять на кришці столу відповідне місце, де передбачають отвори для дюбелів.

Основні розміри столу, схема припасування ніг, способи закруглення середини столу із суцільної деревини (1-й варіант) і накладної рейки (2-й варіант).

Такий стіл пропонується для тих, хто часто приймає гостей. Стіл має солідний вигляд і добре пасує як для меблювання сільського будинку, так і для сучасного дизайну міської квартири. Наприклад, він чудово гармонує в приміщенні зі стільцями із стальних труб.

Особливістю його є також те, що кришку столу можна зробити товстішою, приклеївши знизу додаткову дерев'яну рейку. Специфіку закруглення країв площини як для "тонкого" столу, так і "товстого" зображено на рисунках.

Поради господині

1. Щоб підреставрувати невеличку протертість на хутряній шапці, комірці, шубці, необов'язково звертатися в ательє. Спочатку розчішіть хутро гребінцем і зберіть вичісану шерсть. Потім акуратно покладіть шерстяні волокна на потертій ділянці, змащеній заздалегідь клеєм "Момент".

2. Звичайно, підгорнувши низ штанів, їх підшивають. Замість ниток можна нанести по периметру низу брючин шар клею ПВА шириною 5 мм. Коли клей підсохне, пропрасуйте підгиб через вологу марлю. Такий підворот тримається відмінно, крайки не бахромчають, під час прання його можна відгорнути, а після пропрасувати.

3. Доцільно пришивати до верхнього одягу не одинарну, а подвійну вішалку. Перевага двох петель очевидна: їх легко пришити, можна користуватися будь-якою або двома водночас і, нарешті, не доведеться вислуховувати докори гардеробниці за пальто, що здано з обірваною вішалкою.

4. Ремонтуючи шерстяну одежу, з'єднайте якомога ближче кінці розриву, змастіть шматочок цієї самої матерії яєчним білком, підкладіть під розірване місце і пропрасуйте зі зворотного боку гарячою праскою.

5. Перед тим як підшивати поділ сукні, повісьте її на кілька днів на плічка, матеріал витягується.

6. Одежу із штучного шовку чи шерсті не слід часто прасувати, незважаючи на те, що вона легко мнеться. Від утюження одежа псується. Краще чистити ці речі вологою щіткою й вішати у тінистому місці. Від вологи зморшки випрямляються, і тоді можна злегка розпрасувати одежу.

7. Для чищення виробів зі шкіри й надання їм первісного вигляду (блиску) добре збивають білок 1 — 2 яєць і з допомогою фланелі ретельно протирають виріб.

8. Перевірений народний засіб боротьби з міллю — тютюн. При зберіганні речей з хутра їх натирають тютюном, а перед використанням струшують, чистять щіткою. Щоб зберегти шерстяні речі, тютюн можна покласти в кишені, насипати на полиці у шафі. Можна для цього використати тютюн у листочках та подрібнений, а також махорку. Неполюбляє міль мандаринові та апельсинові корки. Відкритий пакет з ними — також надійний охоронець одежі. Можна наповнити корками й кишені одежі.

9. Щоб шерстяні трикотажні речі менше сідали, слід прати й ополіскувати їх у воді з однаковою температурою. Прати їх треба якнайшвидше, не залишати у воді навіть на кілька зайвих хвилин.

10. Білизна буде приємно пахнути, якщо у воду для кип'ятіння покласти рештки туалетного мила.

11. Білі шерстяні та синтетичні речі добре відбілюються слабким розчином 3%-ного перекису водню (5 г перекису на 1 л води).

12. Білизна краще відбілюється, якщо при кип'ятінні додати нашатирного спирту з розрахунку 1 столова ложка на відро води.

13. Щоб махрові рушники і халати були пухкими, потримайте їх після прання у підсоленій воді й не прасуйте.

14. Якщо манжети кофти чи светра надто розтягнуті, туго зав'яжіть їх й опустіть в дуже гарячу воду. Після цього вони знов стануть еластичними.

15. При ополіскуванні шовкових речей добавте у воду 1— 2 столові ложки оцту й тоді ці речі збережуть первісний блиск.

16. Бавовняні тканини (ситець, сатин синьо-блакитних тонів), а також темний шовк після прання можна освіжити й надати їм блиску, прополоскавши в дуже теплій солоній воді (3 столові ложки солі на 5 л води).

17. Якщо ви збираєтесь сушити виправу білизну на морозі, добавте у воду для ополіскування оцту. Білизна набуде приємного блиску, а головне, не примерзне до вірьовки. Можна й саму вірьовку протерти ганчіркою, змоченою у теплому розчині питної соди або солі.

18. Якщо чоловіча сорочка дуже забруднилася, можна звечора спочатку потерти тальком комірець і манжети, а потім насипати товстий шар тальку на ці місця й залишити до ранку. Сорочка легко відпереться.

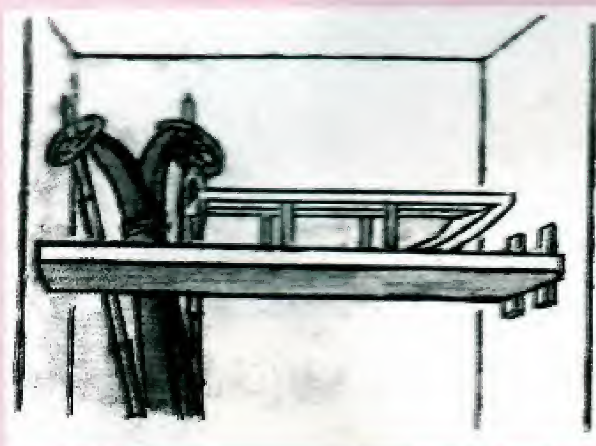
19. Білі шкарпетки й гольфи легше відіпруться, якщо їх замочити на 1 — 2 години у воді, в яку добавити 1 — 2 столові ложки борної кислоти.

20. Речі з фланелі та вовни після прання матимуть кращий вигляд, якщо у воду добавити трішки гліцерину (1 столова ложка на 10 л води). Речі з фланелі під час прання натирайте лимоном. Мийте їх у мильній воді.

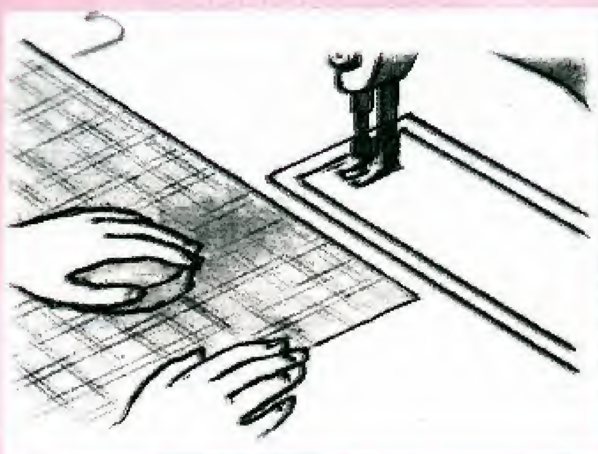
Поради господарю

Крани з кульовими клапанами іноді починають підтікати через те, що між кульовим клапаном і фторопластовою втулкою з водопроводу потрапляє іржа. Від'єднайте кран, насипте на кульовий клапан порошок (типу "Персоль"), кілька разів прокрутіть до упора, після чого змийте залишки порошку й установіть кран на місце.

Щоб встановити поличку між двома бетонними стінами, не обов'язково свердлити отвори. Досить між поличкою і стіною забити кілька дерев'яних клинів. Правда, сильно навантажувати поличку все ж не варто.

Перед тим як прошивати клейонку на швейній машинці, натріть її з обох боків тальком або ледь вологим шматком мила. Клейонка не буде ковзати, і шов буде рівним.

Перетворити звичайне скло на матове дуже просто: насипте між двома шматками абразивний порошок і потріть їх один об одного.

У фарбу, яка залишилася після ремонтних робіт, додайте цемент до консистенції густої сметани. Замазка, яку отримали, довговічна і стійка до дії вологи.

Олійні плями на папері можна видалити за допомогою пензлика, зmоченого розчином питної соди.

Не поспішайте викидати стару клейонку. Використовуйте її для викройок. Вони збережуться набагато довше, ніж паперові.

Як просмолити човен?

Щоб ваш дерев'яний човен був завжди на ходу, постійно стежте за його справністю. Дрібні щілини замазуйте епоксидною мастикою з тирсою, а великі — конопатьте клоччям (рос. — "паклей") та з двох сторін заливайте судовим варом. Вар готують з чотирьох частин каніфолі, однієї частини сірки і однієї частини жиру. Залитий варом човен сушать приблизно десять діб.

Кожного літа човен потрібно смолити. Якщо робити це регулярно, він завжди буде у доброму стані. Але спочатку просушіть його на сонці й очистіть від бруду, інакше смола не пристане до дерева.

Інколи човен довго не просихає у кутах. Щоб підсушити ці місця, змочіть невелику ганчірку бензином, покладіть її на сире місце та підпаліть. Як тільки дерево посвітлішає (вірна ознака — дерево сухе), загасіть вогонь.

Далі приготуйте смолу. Розпаліть невелике вогнище де-небудь на відкритому місці, підвісьте над вогнищем відро зі смолою та варіть до тих пір, поки вона не стане рідкою, як молоко.

А поки смола вариться, заґрунтуйте внутрішню поверхню човна. Розчиніть у бензині кілька шматочків смоли і змочіть приготовленим розчином човен.

Коли човен просохне, зачерпніть ковшиком смолу та, заливши стики дощок, розмажте її дерев'яною лопаткою по бортах та днищу, звертаючи особливу увагу на щілини у носі та кормі.

Як будують приватники в Австрії?

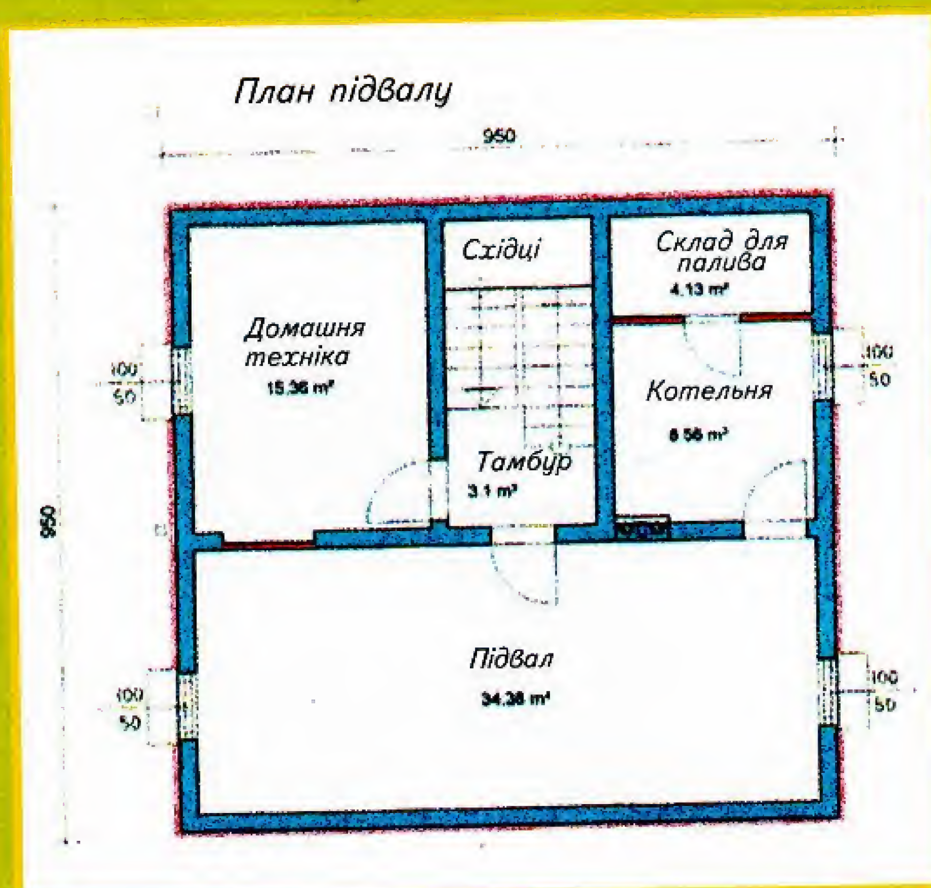

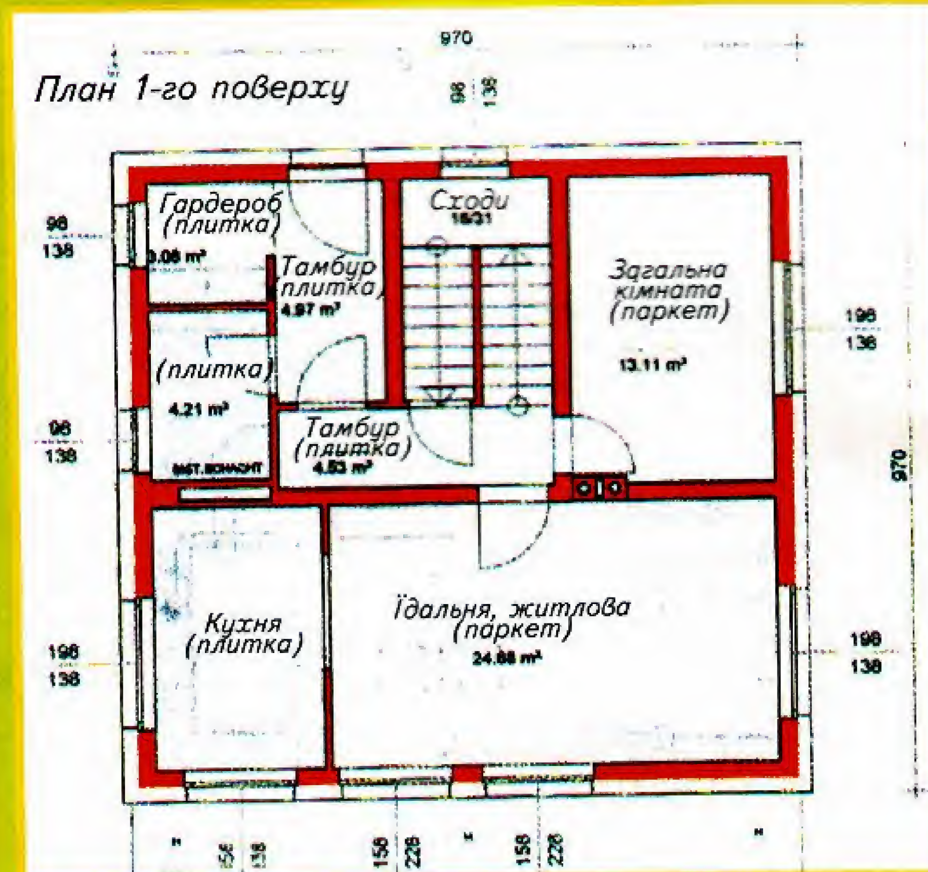
На основі даних замовника архітектор в Австрії розробляє попередній проект, як правило, у масштабі 1:200. Проект містить усі ескізи, що необхідні для об'ємної оцінки оселі, площі забудови, а також пояснювальний текст. Попередній проект обговорюється з замовником. Потім уже розробляється конкретний проект, що подається до відповідних органів на затвердження.

Приклад такого проекту ми подаємо.

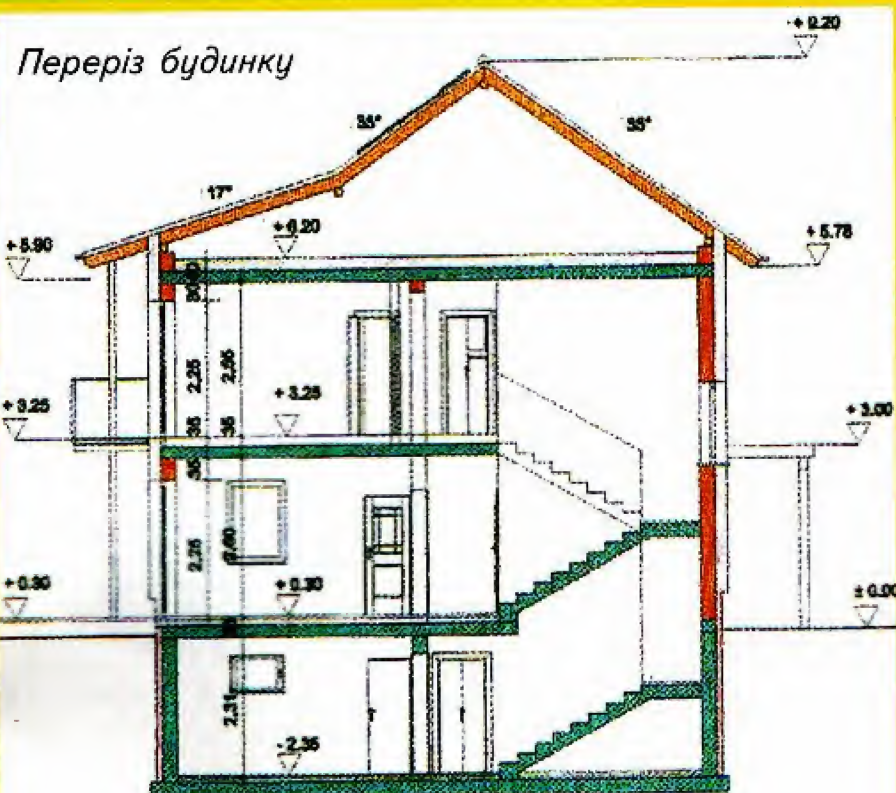

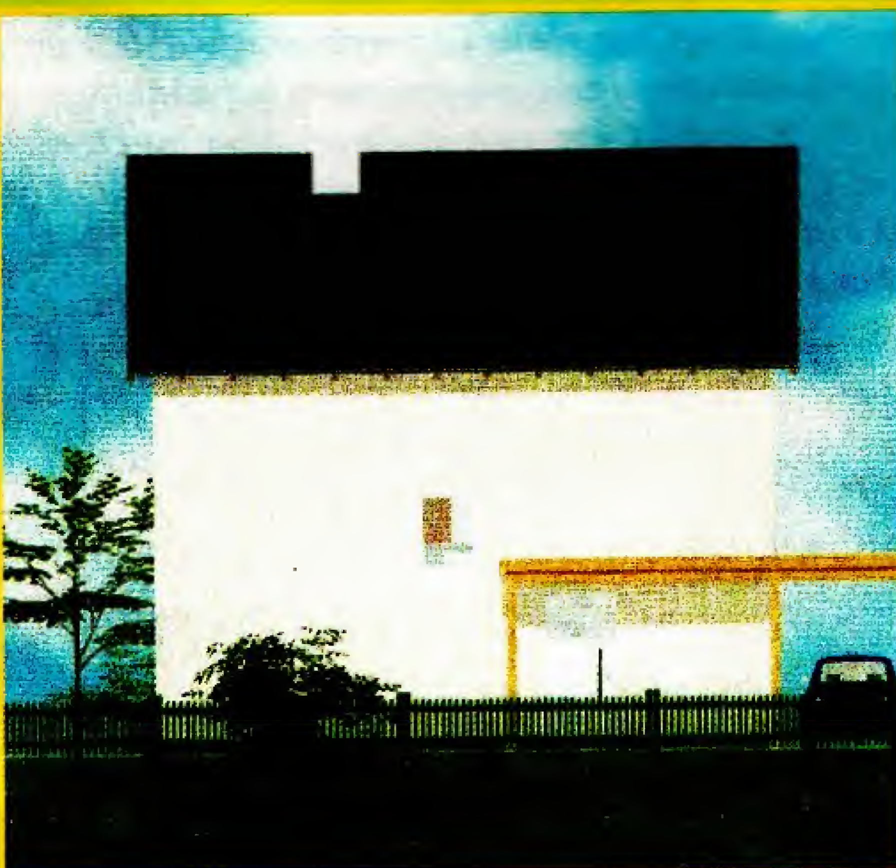

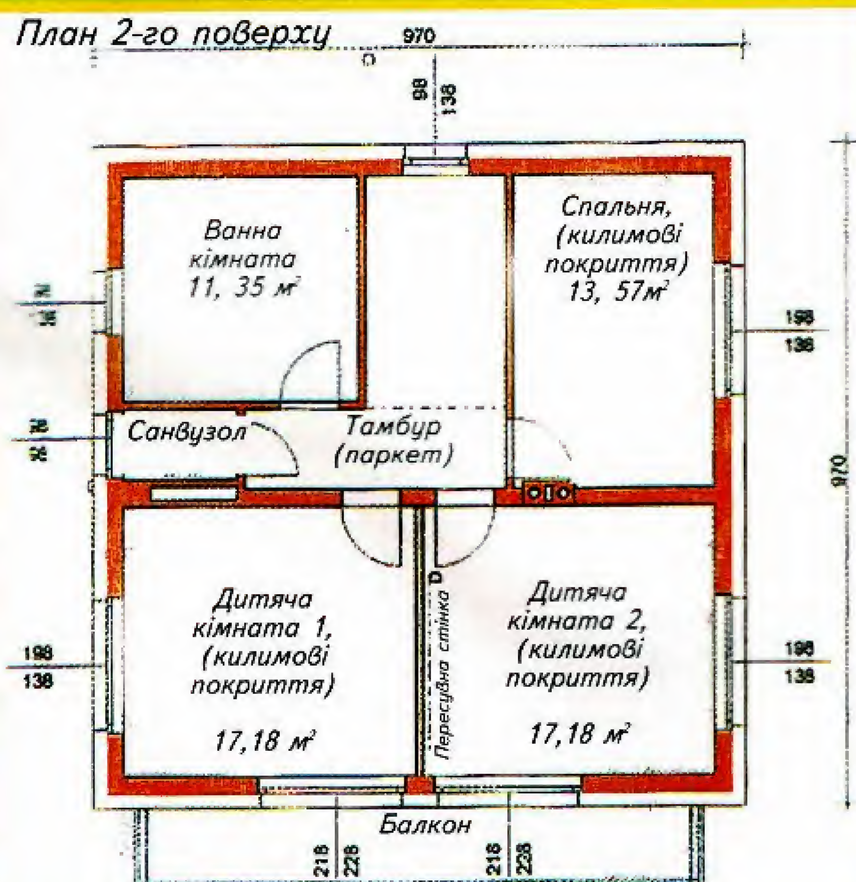

Чи дорого коштує земельна ділянка?

Котеджне містечко в єдиному архітектурному стилі

Останнім часом до редакції журналу надходять листи і дзвінки від киян і приїжджих з проханням надати інформацію про земельні ділянки під забудову і про продаж будівель на околицях Києва, а також про загальні тенденції в цьому питанні. Ми доручили висвітлити цю проблему нашому позаштатному кореспонденту Ірині Пилипчук. Як вона справилася із цим завданням судити Вам, читачу!

Редакція ж просить наших читачів висвітлити цю проблему щодо околиць інших великих міст України. Надрукова стаття буде оплачена.

Стихійна забудова

Котеджні містечка з'явились в Україні порівняно недавно (в 95-х роках спочатку під Києвом на Петропавлівській Борщагівці та Кончі-Заспі). Та за цей час вони стали найпопулярнішим і найба-

жанішим місцем для проживання родин середнього достатку не тільки під Києвом. Невже хтось відмовиться мати власний будиночок з чудовим краєвидом та неодмінно ще й невелику земельну ділянку поряд, де вечорами можна відчувати запах свіжескошеного соковито-зеленого газону та милуватись різноквітучими яскравими клумбами? Ось тому і росте з неймовірною швидкістю кількість котеджних містечок на околицях міст.

За ціновою характеристикою котеджні містечка під Києвом умовно можна поділити на чотири категорії:

- елітні (вартість будинків від 500 тис. у.о, земельні ділянки від 3500 у.о./сотка);
- середнього класу (вартість будинків від 270 тис. у.о., ділянки від 2500 у.о/сотка);
- економ-класу (вартість будинків від 200 тис. у.о, ділянки від 2000 у.о/сотка);
- стихійні забудови.

Що означає термін "котеджні містечка" і як вони утворюються?

На початку розвитку цього явища в Україні все виглядало наступним чином. Інвестор (кредитно-фінансова установа, інвестиційна компанія чи взагалі будь-який власник великої земельної ділянки) наймає будівельну компанію, яка будує всі об'єкти майбутнього котеджного містечка в одному архітектурному стилі. Потім агенства нерухості продають ці будинки з земельними ділянками за ціною, яку встановив інвестор. Зрозуміло, що в будівництво і облаштування (підвід всіх комунікацій) цих містечок було вкладено багато коштів і вартість будинків сягала 500 тис.у.о, що, звісно, не відповідало платоспроможності більшості наших громадян. Тому цей метод швидко вичерпав себе.

На теперішній час під "котеджними містечками" розуміють райони нової забудови (або за нашою класифікацією — стихійні забудови). Всі об'єкти будують незалежно один від одного та й ціни на земельні ділянки можуть коливатись, бо належать вони різним власникам. Зрозуміло, що найдешевший спосіб отримати власний будинок — це придбати земельну ділянку і самостійно його збудувати. Але тоді ніхто вам вже не зможе гарантувати, що сусід не збудує двоповерховий склад навпроти вашої тераси.

Навколо Києва можна виділити наступні напрямки приватного будівництва: Бориспільське, Броварське, Вишгородське, Житомирське, Обухівське, Одеське, а також Петропавлівська та Софіївська Борщагівки.

Дорогим і забудованим напрямком є Обухівський, де облаштовуються, як правило,

Кожен сам собі архітектор!

тільки заможні українці. Вартість сотки коливається від 2500 до 5000 у.о. Найдорожчими вважаються Конча-Заспа, Лісники та особливо намиті землі в районі дамб вздовж річок Дніпро і Козинка. Тут розкинулися респектабельні містечка з продуманою архітектурою та розвиненою інфраструктурою: "Золоті ворота" (до речі, це було перше котеджне містечко, побудоване в Кончі-Заспі), "Клим", "Альбатрос", "Сосновий Бір", "Французський городок", "Романово" та ін.

Далі за ціновою категорією йде Софіївська Борщагівка — у середньому 3500 у.о/сотка, район біля повороту траси на м. Вишневе — 4700 у.о/сотка, ближче до центру селища серед старих забудов можна придбати ділянку за ціною 2500 у.о./сотка. До речі, ще чотири роки тому одна із столичних фірм намагалася реалізувати проект закритого котеджного містечка "Польский город" з невеликими будинками в староєвропейському стилі, басейнами, спорткомплексами. Та знову результати не виправдали фінансових сподівань інвесторів.

Петропавлівська Борщагівка вже майже вся забудована. Але ще є багато вільних ділянок біля спорткомплексу "Чайка" за ціною 3500 — 4000 у.о/сотка. На вільних землях старого села ще десять років тому розпочалася стихійна забудова котеджами, якщо не сказати "палацами", власники яких — відомі бізнесмени та урядовці.

Всі мріють мати власний будинок на такій вулиці

Одеський напрямок відомий своїми численними дачними містечками вздовж траси, які з часом перетворились на котеджі. Ділянки в таких селищах, як Гатне, Круглик, Віта-Поштова, Глеваха, В.Солтанівка, коштують від 1500 у.о/сотка. Взагалі, в цих селищах склалася цікава ситуація з ціновим розмежуванням ринку землі — на вулицях нової котеджної забудови, а вони, як правило, мають вихід або до лісу або до озера, ціни в три рази вищі, ніж в інших місцях цього ж населеного пункту.

Варто сказати, що сьогодні в плані масовості котеджної забудови найактивніше розвивається Васильківський район. Тут можна знайти як і дуже дорогі ділянки від 3500 у.о/сотка (зокрема, в Забір'ї та Бобриці, які оточені з одної сторони сосновими лісами, а з іншої межують з неймовірної краси озерами), так і недорогі 150 у.о/сотка в Перевозі, Жорновці, Тростинці, Кожуховці.

Що стосується Броварського, Бориспільського та Вишгородського напрямків, то ціни на земельні ділянки ростуть із зменшенням відстані до Києва від 200 у.о/сотка до 1500 у.о/сотка. Найпопулярнішою в цих напрямках є 15-кілометрова зона Києва, далі вартість землі різко зменшується.

Сьогодні широко рекламується агентствами нерухомості Макарівський район, де ціни на земельні ділянки від 120 до 300 у.о/сотка. Але це не стосується населених пунктів, які межують з Києво-Святошинським районом.

Загалом важко дати однозначну оцінку вартості земельних ділянок навколо Києва, оскільки на ціну впливає багато факторів:

- 30-кілометрова зона Києва;
- наявність природних ресурсів (ліса, озера);
- зручність транспортної розв'язки (наявність автомагістралей, залізниць);
- наявність комунікацій (світло, газ, вода, каналізація, телефон);
- і, як не дивно, "достойні" сусіди поряд.

Буває й так, що й серед лісу, де крім сусідів і природи немає більше ніяких зручностей, земля коштує стільки ж, як у Києві.

Однак для тих, хто дійсно прагне придбати земельну ділянку та збудувати власний дім, не існує ніяких перепон.

І. Пилипчук, кореспондент

Шановні брокери!

Чекаємо на Ваші оголошення щодо купівлі—продажу земельних ділянок, будівель, квартир тощо. Журнал передплачується і продається по всій Україні.

Колектив редакції

Наш дім

№ 4, 2005

ЛИПЕНЬ—СЕРПЕНЬ

Виробничо-практичний журнал
Виходить 6 разів на рік
Засновник і видавець:
КП Редакція журналу
"Дім, сад, город"

Додаток до журналу
«Дім, сад, город»

Головний редактор:
П.П.Влас

Літературний редактор:
І.П.Влас

Верстка, дизайн, макетування:
В.О.Пономаренко

Журнал "Наш дім" можна передплатити у кожному відділенні зв'язку.
Передплатний індекс **74453**, вартість передплати на рік у 2005 році – **20** грн. **16** коп.
Передплатний індекс комплектів "Наш дім" + "Дім, сад, город" **21871**.

За вчасну доставку журналу відповідальність несуть відділення зв'язку

Серія реєстрації журналу КВ, № 812 від 07.07.94

Підписано до друку 02.06.2005 р.
Тираж 26 400 прим. Зам.0137504
Ціна договірна

Адреса редакції і видавця:
02094, Київ-94,
вул. Краківська, 20
Тел./факс: (044) 407-73-01;
552-94-60
Web-сайт: www.dimsadgorod.com
E-mail: vlas49@ mail.ru

Надруковано в друкарні Державного видавництва "Преса України" ДУС
Адреса друкарні: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

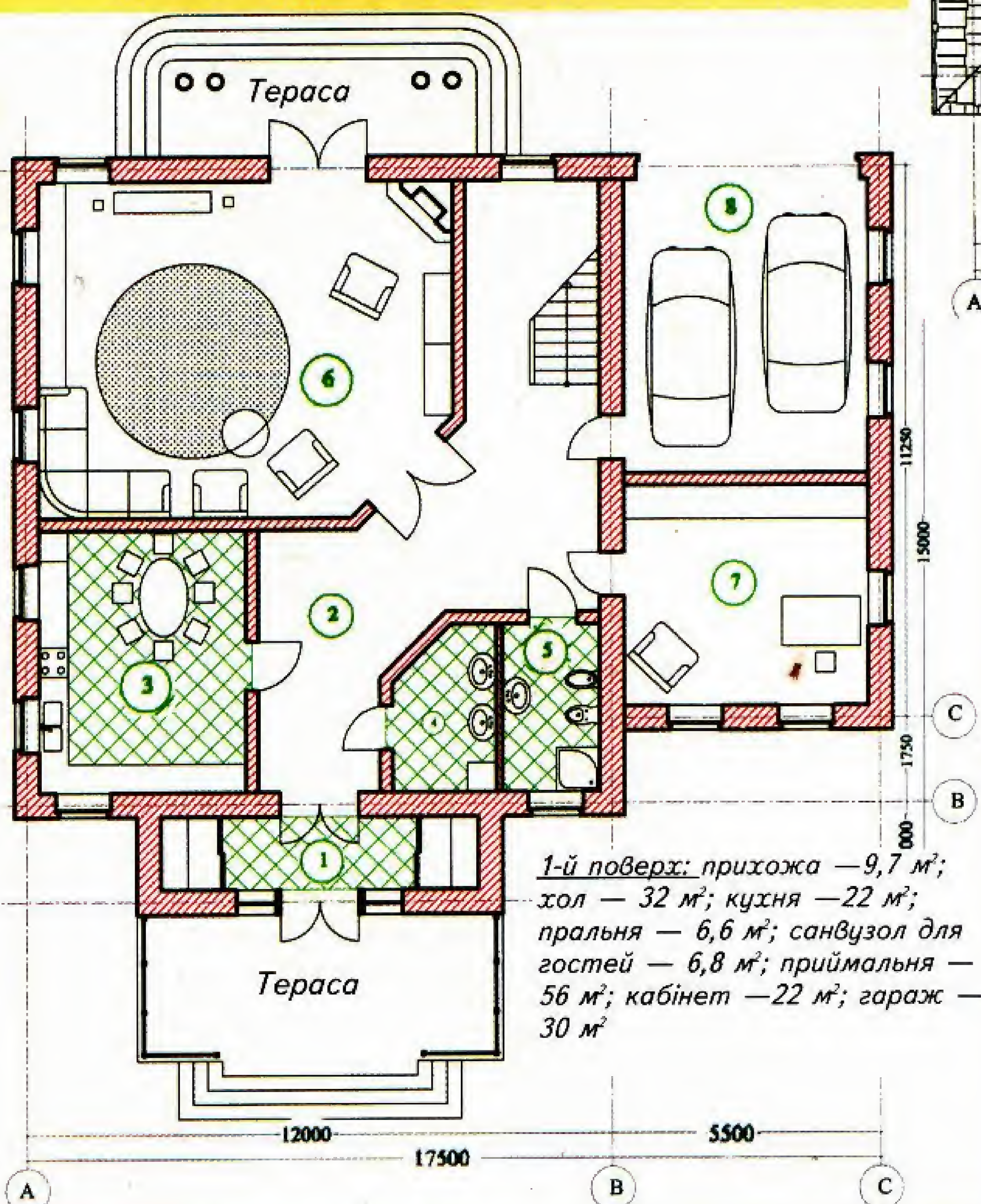
Індекс 74 453

"Наш дім" №4, 2005, с.1—32

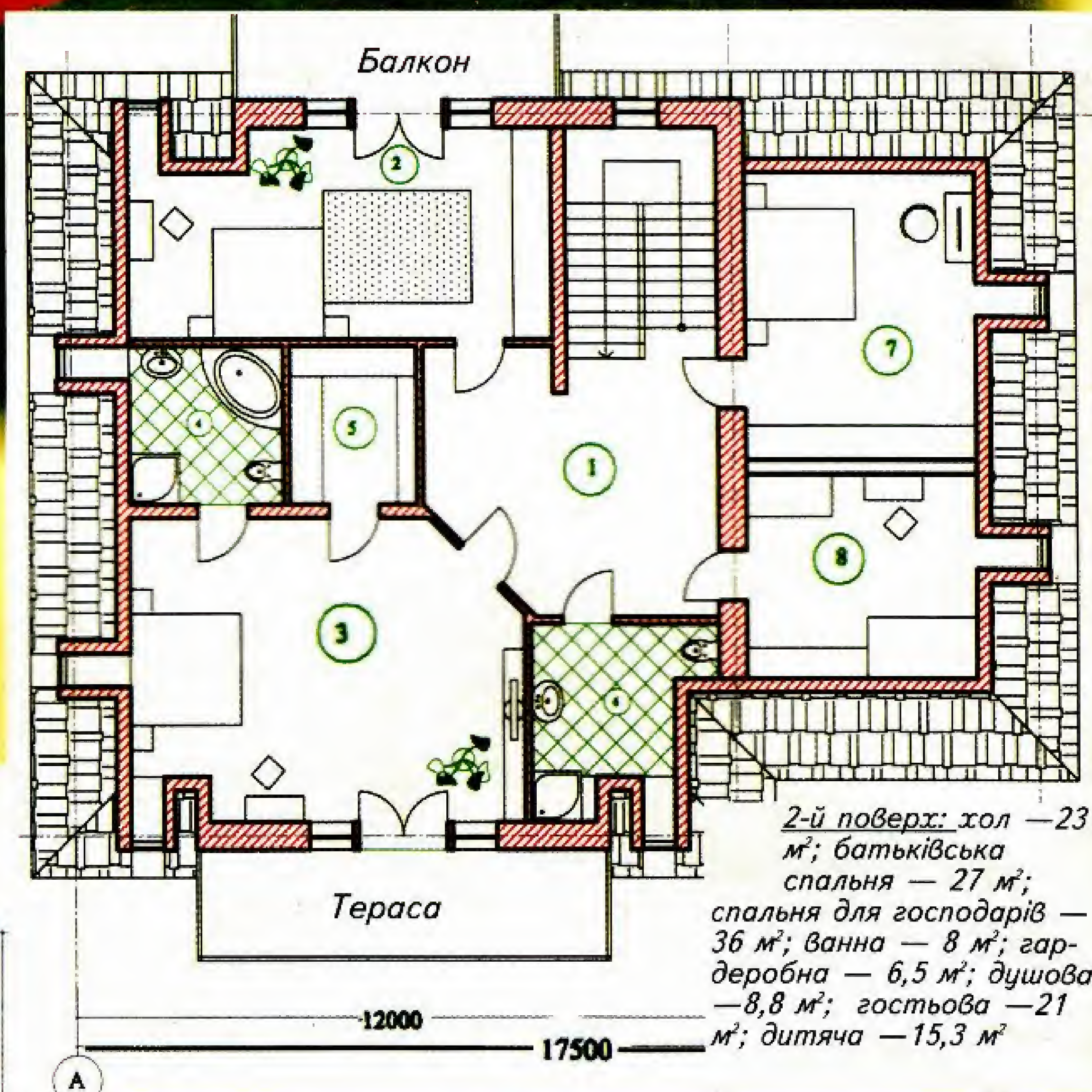
Площа забудови — 195 м².
Загальна площа приміщень — 330 м².
Об'єм цегли зовнішніх стін — 5000 шт.

КОТЕДЖ ДЛЯ ВЕЛИКОЇ РОДИНИ

Архітектурна ідея котеджу відповідає сучасним категоріям комфортного житла. Облаштування двох входів дозволяє організувати зручні зони, одна з яких функціонально пов'язана з в'їздом до гаража та є буденною, а інша — це зона відпочинку при вході до будинку зі сторони ділянки. Обидва входи облаштовані відкритими терасами, які доповнені класичними кованими елементами. Габарити терас дозволяють вільно розмістити на них меблі для відпочинку на відкритому повітрі.

1-й поверх: прихожа —9,7 м²; хол — 32 м²; кухня —22 м²; пральня — 6,6 м²; санвузол для гостей — 6,8 м²; приймальня — 56 м²; кабінет —22 м²; гараж — 30 м²

2-й поверх: хол —23 м²; батьківська спальня — 27 м²; спальня для господарів — 36 м²; ванна — 8 м²; гардеробна — 6,5 м²; душова —8,8 м²; гостьова —21 м²; дитяча —15,3 м²

Перший поверх включає зони побуту для великої родини. Це просторий хол, вітальня з каміном, кухня-їдальня, кабінет та санітарний блок, що включає в себе пральню та гостьовий санвузол. Передбачено вихід з гаражу безпосередньо до холу першого поверху.

Другий поверх є напівмансардним та виконує спальну функцію. Дві великі спальні мають відкриті тераси, інші кімнати освітлені за допомогою мансардних та дахових вікон.

В цілому планування будинку таке, що можливо передбачити підвальний поверх, в якому можна розмістити додаткові простори басейну, сауни, кімнати відпочинку, тренажерної, котельної.

Т.В.Русевич, канд.архітектури